Salga Attila

****

IDEÁT VAN KÓMA

© Salga Attila

Második kiadás 2013

Salga Attila

IDEÁT VAN KÓMA

TARTALOM

I. Visszatérés Ideátról 7
II. Kómában voltam 17
III. Testvérem Mary-7 22
IV. Ismét kóma? 32
V. Sajtószabadság és büntetés 36
VI. Áthallások 45
VII. Átkódolás szabad akaratodból 49
VIII. Tilos érzelmek 55
IX. A szerelem szárnyai 61
X. A hamisság igazsága 71
XI. Az átkódolóm 76
XII. Relax 80
XIII. A kapitalizmus építése 83
XIV. Az emberorvos macska 92
XV. Nem létezünk 99
XVI. Hálapénzt kap a beteg 108

A hazugság csak addig hazugság, amíg azt nem mondod rá, hogy igazság.

Reális tényekből kiindulva olyan világokba viszem el az olvasót, amelyekben mindig szabadság honol. Mert ezt kötelező mondogatni: „szabad akaratomból”…

I. Visszatérés Ideátról

Valahol a lét és nemlét határán repültem semleges, színtelen, szagtalan világban... Meglehet, hogy, inkább úsztam. Talán a pára halad így a levegőben. Testemet nem láttam. Sem alakom, sem súlyom nem volt. Érzésektől megfosztva, lebegve haladtam előre egy láthatatlan cél felé...

Arra eszméltem, hogy valaki simogatta a talpam. Először kellemesnek tűnt, aztán erőtlenül húztam fel a lábam. Kis idő múlva a jobb talpamon éreztem gyengéd kaparászást. De hiszen én nagyon csiklandós vagyok még így, kissé zsibbadt lábbal is!

– Szépen kérlek, ne csináld!

Örültem, hogy abbahagyta. Ekkor azonban befogta az orrom, és nem tudtam lélegezni. Összeszedtem minden erőmet. Felültem. Kinyitottam a szemem, de nem láttam semmit. Viszont egy hosszú sikolyt hallottam.

Utána egy nő kiabálni kezdett. Akkor már minden megvilágosodott a szemem előtt.

– Professzor úr! Jöjjön gyorsan! Miklós visszatért! Jaj, istenem, jaj, istenem! Köszönöm, köszönöm! Professzor úr, gyorsan, gyorsan...!

Egy ismeretlen asszony kiabált. Szürkés táskák voltak a szeme alatt. Erélyesen rászóltam.

– Mit ordibál itt? Mért nem hagyja aludni az embert...?

– Istenem! Miket beszélsz, hisz kómában voltál húsz évig! Az Úr megsegített, hogy visszajöttél odaátról.

– Én Ideáton voltam – javítottam ki most már csendesebben.

– Voltál a fenét! Hát odaát voltál! Kómában! Érted? Húsz esztendeig!

Berohant egy idős, szakállas ember.

– Nézze, nézze, visszajött a drága odaátról!

– Nyilván magát nevezik Professzornak – fordultam hozzá. – Ez az asszony vakargatta a talpam, én meg rettentően csiklandós vagyok.

Magam se tudtam, hogy ez panasz volt-e, vagy inkább védelmet akartam kérni tőle a nő macerálása miatt.

– Gratulálok! Gratulálok! – ujjongott ő is, de szívesebben vettem volna, ha összeszidja a nőt. Visszafektetett az ágyra, majd a szemhéjamat húzogatta, fogdosta a csuklómat, a térdemet ütögette egy kis kalapáccsal. Nem fájt, és gondolom, hogy ez neki örömet okozott.

– Hol vagy Mary?! – kérdeztem.

– Na, látja, Marika! Máris magát szólítja a férje. Közben megtanult angolul.

Aztán hozzám fordult.

– Tudja, kedves Miklós, kimondhatatlanul nagy öröm számomra, hogy húsz esztendő után éppen "Mindent a Betegért" kórházunkban tért vissza kómájából.

– Ez egy kórház?! Hát hol van a többi beteg, orvos, nővér? Itt, az én ágyamon kívül csak három szék van, meg a sarokban az a vödör a felmosóronggyal.

– Hát persze, Mikikém, rendet kell tartani, a tisztaság fél egészség! – szólt bele megint az asszony.

– Te mért mondod nekem azt, hogy Mikikém, mikor az én nevem Amicus? – vontam kérdőre.

– Azért, mert húsz évig én, a feleséged viseltem gondodat, két borzasztóan aggódó lányoddal együtt. Hát nem ismersz meg? Mikikém, én vagyok Veres Mari. Egy hónapja volt a harmincötödik házassági évfordulónk.

– Nem emlékszem.

– Hát persze, mert sokáig voltál odaát.

– Hát most nem Ideáton vagyok?

Egymásra néztek. Mintha az egyik kacsintott volna a másiknak.

– De, de… Igen… – mondta a Professzor.

– Ha ez Ideát, akkor, hol van Mary-7?

Az ősz hajú asszony elkezdett pityeregni. A Professzor megjegyezte:

– Amnéziás… Majd segítünk helyrebillenteni az egyensúlyát.

– Mit bánom én! Csináljanak velem azt, amit akarnak. De az biztos, hogy ez nem kórház! Ez egy kínzókamra!

– Na, nem, kedves Beteg. Ez tényleg egy kiváló kórház, és összesen csak három ilyen létezik. Ön nyilván még a húsz évvel ezelőtti állapotokra emlékszik. Ó, nagyon sok minden történt azóta! Kikiáltották a köztársaságot, kimentek az orosz csapatok. Teljes szabadság és demokrácia van. Saját akaratából mindenki azt teheti, amit megengednek neki.

– Kezdek emlékezni. Oroszok, oroszok… Hogyne, ők azok, akik ideiglenesen odaát voltak állandóan?!

– Igen, de nem odaát, hanem ideát, vagyis itt, nálunk.

– Na, és ők vitték el a kórházakat?

– Nem, nem. A kórházakra már nem kell költenünk, mert tönkretették a betegek. Minden pénzünket rájuk költöttük. Cserébe nem kaptunk semmit az államtól. A betegektől sem, pedig nem mindegyikük halt meg! Akik életben maradtak, igazán fizethettetek volna, de nem volt miből. Inkább egészségesek maradtak.

– Haza szeretnék menni! – jelentettem ki határozottan.

– Istenem, milyen szép szó! – örvendezett Mari. – Haza, haza! Húsz éve nem láttad a gyerekeidet. Két lányod, két vejed és egy unokád van.

A professzor akadékoskodni kezdett.

– Na, olyan gyorsan ez nem megy! Húsz év alatt annyi változás, reform, megszorítás, kiszorítás, egyenesítési program történt, hogy már sokszor mi sem ismerjük ki magunkat. Egy biztos: szabad akaratából nyilatkoznia kell, hogy élni akar, vagy inkább meghalni.

Az állítólagos feleségem rögtön tiltakozott, mondván, most tértem vissza, dehogy akarok meghalni. Úgy látszik, mégis ő Mary-7, és olvas a gondolataimban.

– Marika, én nem tehetek mást, hisz nagyon jól tudja, hogy figyelnek. Miklós úrnak szabad akaratából kell döntenie. Nálunk van a legnagyobb szabadság az egész világon. Úgy határoz, ahogyan akar. Tiszteletben fogjuk tartani.

– Ha már visszajöttem, akkor még élni szeretnék – feleltem egyértelműen.

– Akkor behozok néhány papírt. Innen csak a nyilatkozatok aláírása után engedhetem ki.

A professzor távozása után, Mari így magyarázkodott:

– Itt mindent lepapíroznak. Nem lehet és nem szabad csak úgy egyszerűen dönteni. Szabad itt mindenki, mindig választhat, de súlya van annak!

– Te tényleg a feleségem vagy, és ez is le van papírozva? Ugye így kell mondani?

– Így hát! Össze vagyunk kötve. Jaj, de jó, hogy nem akarsz meghalni!

Úgy gondoltam, teszek egy próbát.

– Kedves Mary-7! Itt nem fogsz kínozni, mint Ideát...!

– Hát már ideát vagy Mikikém, nem odaát. Kómából jöttél vissza.

Nem, ez a nő mégsem lehet Mary-7, aki kimondatlanul is olvas a gondolataimban. Nem így kellett volna válaszolnia.

– Hogy lehet az, hogy te vagy a feleségem?

– Hát úgy, hogy elvettél harmincöt évvel ezelőtt.

– Te nem Mary-7 vagy?

Először csodálkozó képet vágott, aztán beleegyezett.

– Bizony az vagyok!

– És nem fogsz kínozni már soha?

– Már mért tenném, mikor sose bántottalak. Most meg visszajöttél! Kómából!

– Hosszú út volt.

– Az. Húsz évig tartott, de megérte, hogy vigyáztunk rád, vakargattuk a talpad, simogattuk a kezed, mosdattunk, tisztába tettünk...

– Ez tényleg kórház és nem kínzókamra?

– Ugyan már! Ez az egyik legjobb magyar hoszpitál. Hivatalosan eltörölték a nyavalyák nagy részét. Nincsenek már női betegségek, mert teljesen egyenrangú mindenki. Vakbeled van? Szemüveggel gyógyítják. Akinek magas a vérnyomása, annak ad vért, akinek alacsony. Így üzleti szempontból is mind a ketten jól járnak. A cukorbetegek nem aludhatnak édesen. Az egészséges légzés problematikáját áttették a tánciskolák hatáskörébe. Az érelmeszesedést is eltörölték, mert kézzel foghatóan bizonyítható, hogy az oltott mész nem tud behatolni a vérbe, tehát ilyen betegség valójában nincs is. Hályogot sem operálnak, mert dr. Gülüszem ügyeletes vakságápoló kísérlete bebizonyította, hogy erre nincs szükség. A professzor a betegek elé az asztalra helyezett egy tízezer forintost, és így szólt: „Na, bátyám, ha meglátja, elviheti!" Ez a kijelentés meggyógyította az állítólagos betegeket. Azóta pénz nélkül is egészségesek, mert Gülüszem már meghalt. Ha fáj a lábad, pihentetned kell otthon. Kibírhatatlan fogfájás esetén ki kell húzni egy fogóval, vagy ki kell verni kalapáccsal azt az átkozott fogat. Ilyen egyszerű. Az állam szociális juttatásként minden háztartásnak adott egy csípőfogót és egy kis kalapácsot. Így nem adunk fölösleges munkát annak a néhány orvosnak, akik még nem mentek külföldre dolgozni. Az állam még így is sok mindent biztosít nekünk.

– Én kaptam valamit a húsz év alatt?

– Hogyne, Mikikém! Kétszer nyerted meg a legmélyebben alvók versenyét. Elmehettünk volna jutalmul üdülni, de te nem jöttél vissza a kómából. Aztán a heti fél liter fejadagos infúzióhoz minden héten nyertél még egy fél litert, mert te voltál a legcsendesebb beteg. Te egy nagyon híres ember vagy, tudod? De sajnos nem nézhettelek meg a tévében, mert szabad akaratomból el kellett cserélnem tíz mákos pitére. Arra gondoltam, hogy amikor magadhoz térsz, ehetsz egy jót. Aztán késett a visszajöveteled, a tíz pite elkezdett száradni, ezért szabad akaratomból el kellett cserélnem két lábtörlőre. De most mind a kettő otthon van, nem tudom megmutatni.

– Nem baj, nem vagyok rá kíváncsi.

– De az leszel, ha meglátod! Az egyik piros, a másik zöld, és mind a kettő olyan kedvesen ugat, amikor beletörlöm a lábam.

– Nem baj! Inkább vigyél ki innen!

– Persze. Te már nem vagy beteg, meggyógyultál. Lábadozni csak otthon szabad.

Körülnéztem, de ugyanazt a sivár képet láttam, amit már korábban leírtam: egy ágy, három szék, a sarokban vödör és felmosórongy. A falban észrevettem egy beépített fémtárgyat.

– Az ott micsoda? – kérdeztem.

– Jaj, jó, hogy mondod! Húsz évvel ezelőtt abba a széfbe tettük be a karórádat. Nagyon gazdagok vagyunk. Kapunk érte legalább öt kiló kenyeret. De elfelejtettem a kódját. Ágika biztosan tudná, mert ő szereltette fel. Talán XPW345..., vagy inkább PXW543?

Elcsodálkoztam. Ki ez az Ágika? De nem mertem megkérdezni. Valami azt sugallta, hogy a kód PXPV43. Megmondtam Marinak, aki odament a körülbelül öttenyérnyi nagyságú fémszekrényhez, billentyűket nyomkodott, majd ujjongva kivett egy karórát. Állítólag az enyémet.

– Honnan ismered a kódját?

– Nem tudom..., valahogy beugrott... és kész!

– Ügyes vagy!

– Ezért rengeteg élelmiszert kapunk majd.

– Karóráért adják az élelmet?! – kérdeztem hitetlenkedve.

Mari először úgy nézett rám, mint aki nagy ostobaságot mondott, aztán eszébe jutott, hogy én csak annyira ismerhetem az itteni világot, mint egy újszülött, ezért tanárosan elkezdte magyarázni.

– Tudod, itt most minden és mindenki saját elhatározásából, demokratikusan működik. Vagyis a pénz kivonta magát a forgalomból, mert egyszerűen elfogyott. Helyette mással kell fizetni. Csereanyaggal. Kinek mire van szüksége. Két szögért, mondjuk, adnak egy-két papírlapot, nyolc-tíz papírlapért egy kis tollat, amivel meg tudod írni a hivatalnokoknak a kérésed. Például kellene saját elhatározásodból egy kis fűtőanyag télre,

mert szociálisan rászorultál. Itt mindent újra kitaláltak, leegyszerűsítettek. Ha például szabad akaratodból szeretnél kalyibát építeni a családodnak, akkor – ahogyan az előbb mondtam – előzetesen összegyűjtöd a csereanyagot, megírod a kérvényt. Utána újból elkezded: szög, papírlap, toll, majd kérvény a kalyiba anyagáért. És így tovább. De nekünk ilyesmire nem lesz szükségünk, mert szabad akaratunkból van egy kis házunk. Igaz, húsz éve üresen áll, de azért a ház, mégis ház. A kalyiba meg kalyiba! Nem igaz? Ilyen forradalmi változások vannak minálunk. Így szokták mondani.

Nem volt időm a kétkedésre vagy a még részletesebb magyarázatkérésre, mert papírokat lobogtatva visszatért a Professzor.

– Na, látom, újból összebarátkoztak már! Mindenről beszélgettek?

– Persze. Tudom, hogy Marynek volt tíz mákos pitéje, amiért elcserélte a tévéjét, amiben én is benne voltam. Aztán nem száradt meg a pite, mert Mary szabad akaratából átváltotta két lábtörlőre.

– Nagyon jól döntött. Szabad akaratából nem tehetett mást.

Csodálkoztam, hogy a Professzor tudott ezekről a dolgokról. Amikor szóvá tettem kiderült, hogy most nála van a tévé, és a tíz pitéből kettőt ő evett meg.

– Már beírtam a személyi adatait. Csak néhány kérdésre kell válaszolnia. Szabad akaratából jött-e vissza emigrációjából? Ha valaki kényszerítette, mondja meg a nevét.

– Persze, szabad vagyok, teljesen szabad.

– Kómájára gondolva mire emlékszik bosszúsan, és mire nagy örömmel?

– Minden jó volt, de mikor kínoztak, nagyon sokat szenvedtem. És Mary volt a legjobb!

– Köszönöm, drága uram, hogy ott is rám gondoltál! Te egy *totális demokráciás* vagy.

– Mari néni! Helyesen *totális demokrata*; a totális demokráciában így kell mondani.

– Ez az, így kell mondani!

A Professzor feltette a következő kérdést:

– Saját elhatározásából meg akar-e halni, vagy inkább élni szeretne?

Gondolkodóba estem. Ebben lehet valamilyen csel. Ha rosszat választok, büntetés jár érte.

– Mi a különbség? – kérdeztem vissza.

Mari elcsodálkozott butának tűnő válaszomon, a professzor azonban minden ellenzés nélkül megadta a felvilágosítást.

– Totális demokráciánkban a beteg saját elhatározásából, szabadon dönt arról, hogy életben kíván-e maradni, vagy inkább a halált választja. Az előbbi esetben önként vállalja az élettel járó összes ön- és súlykorlátozást, esetleges földönfutást, magán és közterhek viselését, fellebbezési jogáról, panasztételi jogáról való lemondást. Ennek fejében együtt élhet családjával, adózhat a folyósított zsebpénze, negatív érzelmei és pesszimista világlátásának arányában. Aki a halált választja, két napot tölthet el egy eüs centrumban. Eközben kétszer kap vérátömlesztést, háromszor főtt krumplit, négyszer énekelhet, és ötször kérhet vizet. Utána sajnos kimerül az egészségügyi centrum reá jutó normatívájának totálisan demokratikus kerete, és egy álominjekcióval oda küldjük, ahonnan már nem térhet vissza.

– És ha akarom, ideát Mary mindig velem lesz?

– Mari vagyok, drága Micukám! Persze, én most már mindig veled maradok.

Egyik megoldás sem tűnt megfelelőnek, mert nem tudtam, mit takarnak valójában a Professzor szavai. De Mary miatt vállaltam az életet.

– Na, elkészültem az egyik papírral, most jöhet a kettesszámú. Mi a véleménye Gubernátorunk totálisan demokratikus politikájáról?

– Nem ismerem, ezért nincs véleményem.

A Professzor a fejét csóválta.

– Ez bizony nem jó válasz! Döntsön helyesen! Egy: maximálisan meg vagyok elégedve vele; kettő: nagyon jónak tartom; három: Igen helyesnek és következetesnek tartom. Ezekből lehet teljesen szabad akaratából választania…

– Kettes – mondtam kissé bizonytalanul.

– Mivel emigrációból jött vissza, megkérdezem, látott-e ott szebb nőt, mint a Gubernátor kedves edzőnője, Penelophe őhatalmassága?

– Nem láttam…

– Ez jó válasz.

Azt akartam mondani, hogy Penelophe őkegyelmét sohasem láttam, de nem így sikerült.

– Mit tesz ön személyesen a totális demokrácia megvalósítása érdekében?

Nem tudom, honnan jött az ötlet, de azt mondtam, hogy minden tőlem telhetőt megteszek.

Tetszett a válaszom.

– Akkor ezzel is megvagyunk, jöhet a következő űrlap. Micu bácsi személyes adatait már ide is beírtam. Kérdezem: szabad akaratából hogyan vélekedik a negyvenöt leleplezett összeesküvő aljas cselekedeteiről?

Első pillanatban még a kérdést sem fogtam fel, aztán mégis magabiztosan válaszoltam.

– Nagyon elítélő a véleményem.

– Helyes, tehát az egyes választ fogadta el.

Mivel előzetesen nem láttam az űrlapot, nem ismerhettem a választási lehetőségeket sem. Nagyon óvatosnak kell lennem, mert furcsa dolgok történhetnek itt még.

– Mi az Ön véleménye mások véleményéről?

– Én csak a pozitív véleményeket támogatom.

A Professzor elégedett volt. Adott egy sokpecsétes kemény papírlapot, amelyre többek között az volt ráírva, hogy saját akaratomból kifolyólag teljesen gyógyultnak nyilvánítom magam. Kérte, hogy egy másik dokumentumot is írja alá. Az volt a lényege, hogy saját akaratomból meggyógyultam, saját lábamon távozom, ezért a hoszpitál saját akaratából, demokra-

tikusan megszűnik. Én voltam az utolsó beteg... Mivel a folyamatos halandóság miatt a lakosság teljesen egészséges, nincs szükség a hoszpitál fenntartására.

Lett volna néhány kérdésem, de nem akartam igazolni, milyen tudatlan vagyok. Nagyon vágytam a szabad levegőre, ezért elolvasás után aláírtam. Mégis feltétlenül meg kellett kérdeznem:

– Miért kell mindig azt mondani, hogy „saját akaratából”?

– Azért – hangzott az egyszerű válasz –, mert senki sem kényszeríti rá.

– Ez igaz, és teljesen logikus!

II. Kómában voltam

Kiléptünk az utcára. Nem éreztem magam gyengének, mert a város levegője nagyon tiszta volt; erőt adott. Feltűnt, hogy alig jár valaki az utcán, és csak néhány biciklis jelentette a járműforgalmat. Mari látta arcomon a csodálkozást. Belém karolt, majd kérdések nélkül elkezdett magyarázni.

– Legtöbben gyalog járnak, esetleg biciklivel, mert ez így nagyon egészséges. Nem tudhattam, hogy mikor térsz magadhoz, ezért saját akaratomból eladtam mind a két biciklinket. Kaptam érte két doboz fájdalomcsillapítót és egy hétig reggelit, valamint negyven alkalomra fürdőbelépőt az ingyen strandra.

Anyanyelvemen beszélt, mégsem tudtam értelmezni azt, amit mondott.

– Mari, én megértem, hogy húsz év alatt sokat változott a világ, de amit mondtál... nagyon ködös. Miért kell elcserélni a tárgyakat, amikor fizetni kellene értük?

– Egyszer már elmagyaráztam neked. Na, még egyszer! Régen eltörölték a pénzt. Olyan kevés maradt, hogy szabad akaratából mindenki leadta a maradékot az államnak.

– Miért kell mindenhez hozzátenni, hogy „szabad akaratából”?

– Ezt így tanították meg mindenkivel. Te most például szabad akaratodból jössz haza velem. Jó, hogy nem kényszerít senki.

– Akkor bármit csinálhatok szabad akaratomból?

Persze, persze, mondta, de aztán hozzátette: mindent, amit szabad.

– Nincs forgalom. Kihaltak az emberek?

– Látod, milyen ügyes vagy! Rájöttél magadtól. Igen, sokan meghaltak, mert nem éltek egészségesen. A hoszpitálok nagy részét bezárták. Először rengeteg beteg volt, és nem tudták

őket meggyógyítani. Nem volt rá kapacitás. Így aztán sokan saját akaratukból eltávoztak. Akik megmaradtak, szívósak lettek. Mint például te, én, a két lányunk, a két vejünk és az unokánk. Nem kap el minket semmilyen betegség. Csak azok a hoszpitálok maradtak meg, ahol elfekvők vannak. A "Mindent a Betegekért" gyógyhelyünket is bezárják, mert most, hogy eljöttél, teljesen kiürült.

– Sokat megyünk még?

– Látom, hamar fáradsz. Éhes vagy?

Jólesett Mari kérdése, mert már régóta korgott a gyomrom. Váratlanul megszólított egy éppen minket előző férfit.

– Bocsánat, ne haragudjon már, hogy megállítom. Most jövünk a hoszpitálból. Az uram húsz év után tért magához, kómában volt. Én meg mellette virrasztottam. Megszánna minket egy kis ennivalóval?

A fiatalember a zsebébe nyúlt, és biztatóan megkérdezte:

– Mit adnának cserébe két szelet kenyérért?

Mari elővett a táskájából egy szöget, papírragasztót, régi képeslapot és két aprópénzt.

– Nem, nem! A manit nem fogadhatom el. Tudja, hogy figyelnek! Dugja el gyorsan! Na, a többi jó lesz, de csak akkor, ha még van egy igazi, tiszta békebeli batiszt zsebkendője, csak akkor áll az üzlet.

– Jól van… Isten áldja meg érte! Cseréljünk! – Az ismeretlen átadta a két kis szelet újságpapírba csomagolt kenyeret, én pedig betettem a zakóm zsebébe.

Egy fekete autó váratlanul és hangtalanul állt meg mellettünk. Meglepődtem, mert eddig csak néhány kerékpárt láttam, gyalogosból is kevés akadt. Két férfi szállt ki belőle, a harmadik a kormánynál maradt. Feleségem halkan megjegyezte:

– Vigyázni kell velük, mert nagy emberek! Vezetők! Ne dönts nélkülem!

– Pardon a zavarásért, hölgyem és uram! Bemutatkozunk. Kristoforo Xeverland vagyok, a kollégám Nikolix Forteman. A Llami Biztosításnál dolgozunk. Bizonyára nem tévedünk, ha a

hölgyben Bélteki Nemoda Máriát, az úrban Bélteki Miklóst tisztelhetjük.

– Ez igaz – mondtam, – de nem értem, mi az a „Llami".

Illetlen dolgot kérdezhettem, mert Mari furcsán nézett rám. Kristoforo azonban kalapját levette, és megmagyarázta.

– Ez a mi rejtőzködő nevünk. Ha valaki ezt már tudja, akkor így kiált fel: „Á...!!! Llami Biztosítás!"

– Értem. Akkor hát milyen védelmet nyújthatok önöknek?

Nyilván furcsának találták kérdésemet, ezért nem válaszoltak ajánlatomra. Kínos szünet következett, majd Nikolix ünnepélyesen meghívott minket.

– Bélteki úr, szeretnénk önt és kedves feleségét vendégül látni Llami Biztosításunk épületében.

Ránéztem Máriára. Kellemesen meglepődött; arcáról a boldog ember öröme sugárzott.

– Köszönjük – feleltem olyan természetességgel, mintha régóta csak ezt vártam volna.

A kocsi belül igen tágasnak bizonyult. Még legalább hatan kényelmesen elfértünk volna benne. Fehér bőrből készült ülésein kényelmesen elnyújtóztam. Mari várakozóan maga alá húzta a lábát, mégis ugrásra kész állapotban volt, és nagyon figyelt. Már majdnem megkérdeztem, mitől fél, amikor megérkeztünk. A fekete kocsi egy hatalmas épület előtt állt meg. Két kísérőnk készségesen irányított a lift felé, amely a harmadik emeleten állt meg.

Kitárult egy szobaajtó, ahol egy férfi és egy nő várt ránk. Udvariasan tudtunkra adták, hogy két külön szobában segítenek nekünk átöltözni. Hatalmas, díszes előtérből nyílt a csodálatos fürdőszoba, ahol lezuhanyoztam. Elegáns sötétszürke öltönyt, fehér inget, kék nyakkendőt, fekete zoknit, fekete félcipőt kaptam. Nagyon tetszettem magamnak, ahogy a hosszú tükör előtt kétszer-háromszor körbefordultam. Rövid idő múlva megláttam Marit, aki előkelő asszony benyomását tette rám sötét bordó bársonyból készült, alakjára szabott kosztümjében. Egymásra mosolyogtunk. Noha még most is kissé idegennek tűnt, magabiztosan húzódtam hozzá, miköz-

ben belém karolt. Aztán már olyan volt, mintha ezer éve ismerném.

Egy gazdagon megterített, hosszú asztalhoz irányítottak, majd két kísérőnk jó étvágyat kívánt, és kiment a szobából.

Hosszasan sorolhatnám, milyen rendkívüli étkek közül válogattunk.

Mari a következő tanácsokat adta.

– Vigyázz, mert ezek akarnak valamit. Ilyen gazdag lakoma nincs az egész világon! Ennek még megkérik az árát! Így kell mondani még akkor is, ha nem pénzre gondolok. Mikikém, ne egyél sokat, csak csipegess úgy, mint én. Hiszen húsz éve nem ettél igaziból.

Nehéz volt megfogadnom Mari tanácsát. Könnyeivel küszködött, miközben valóban csak csipegetett, de láttam, hogy nehezen tudta megtartóztatni magát.

Talán egy óra telhetett el azóta, hogy két szelet kenyeret cseréltünk szögért, ragasztóért, zsebkendőért és képeslapért. Ennek az ebédnek az értékét vajon milyen mértékegységben lehetne kifejezni? És nem is volt időnk megenni a kenyeret. A régi kabátom zsebében maradt.

Vendéglátóink valószínűleg megfigyeltek minket, mert amikor a teánkat is megittuk, bejöttek. Néhány udvarias, köszönő mondatot váltottunk csupán, mert Kristoforo és Nikolix kérte, hogy fáradjunk velük.

Marit hamarosan egy vörös hajú nő kísérte tovább. A folyosóról nyíló, egymás mellett lévő két szobába mentünk.

– Foglaljon helyet, kedves Bélteki úr! Bizonyára nem sejti, miért szeretnénk önnel elbeszélgetni.

– Fogalmam sincs, de biztosan megvan rá a nyomós okuk.

– Igen. Természetesen saját elhatározásából jött ide.

– Természetesen – válaszoltam, mert tudtam, hogy ez az illendő.

Kristoforo szemben ült velem az asztalnál, Nikolix pedig föl-alá sétált. Aztán megállt, és ő is megszólalt:

– Bélteki úr! Emlékszik-e valamire abból, ami önnel történt, amíg kómában volt?

– Nem igazán. Csak azt tudom, hogy rettenetesen messze voltam. Néha gyötört a honvágy.

– Ez utóbbi konkrétan hogyan fejeződött ki? – érdeklődött Nikolix.

– Gondolkodtam már ezen, de nem jutott eszembe semmi. A hoszpitálban dolgozó Professzor úr szerint ez az amnéziám miatt van.

Kristoforo ránézett Nikolixra, és szemükből azt olvastam, ki, hogy éppen ezt a választ várták.

– Nos, nekünk megvannak a módszereink arra nézve, hogyan lehet a kómában átélteket felidézni – mondta Kristoforo.

– Szívesen elmesélném, de tényleg nem emlékszem semmire.

– Az ön testében van egy olyan… olyan… hogy is mondjam… alkatrész… vagy alkotórész, amely rögzítette a gondolatait.

Kételyeim támadtak, ezért megkérdeztem.

– Biztosak ebben? Én ugyanis most hallom ezt először.

– Mi viszont nem először csináljuk. Ez a munkánk. Kérem, üljön át a zöld fotelbe, mindkét kezét kényelmesen helyezze maga mellé a karfára! Kollégám dúdolásának hatására gyorsan elalszik…

– Bocsánat, uraim, én húsz évig egyfolytában nyomtam az ágyat. Nincs szándékomban ezt megismételni. Még saját akaratomból se.

– Természetesen saját akaratából választhat, hogy engedelmeskedik, vagy mégis beleegyezik. Ne féljen, Bélteki úr! Mi is örülünk, hogy visszatért. Az egész csak két percig tart, és közben félig ébren marad.

Próbáltam úgy ellazulni, ahogyan mondták. Mély légzéssel, szép gondolatokkal, elernyedt izmokkal… Aztán elkezdtem beszélni. Először még hallottam a hangomat, de nem értettem a kimondott szavak jelentését.

III. Testvérem Mary-7

Egy hatalmas szobában eszméltem fel. Enyhe fény szűrődött be az ablakokat borító függönyökön át. Felnéztem a heverőszerű ágyról. Oktaéder alakú, zöldeskék csillámpalából készült lumigátort fedeztem fel, amely most vakon tekintett le rám. A szabálytalan alakú helyiség falait, a padlót rövidre vágott gyepszőnyeg borította. Három üvegasztal és öt fotel került még a látószögembe.

Hol vagyok? Felültem. Világoszöld sportruhában voltam, s amint kezem végighúztam rajta, kellemesen simogatott visszsza. Tőlem néhány méterre egy gyümölcsökkel, salátákkal, italokkal megterített asztal. Különleges illat terjengett annak ellenére, hogy egyre jobban éreztem a hűsítő léghuzatot.

Váratlanul kinyílt az automatikus ajtó. Összerezzentem. Nagyon lassan minden ablakról felhúzódtak a függönyök. Behunytam a szemem, mert vakított az éles fény. Ösztönösen félrehúzódtam az ágyon, a falhoz nyomtam a hátam. Összegörnyedtem.

– Boldogságot! Ne ijedj meg! Mindent megmagyarázunk. Egyelőre nem megyünk közelebb! – Két férfi állt nem messze az ajtótól. A magasabb kezdte és folytatta:

– Én Ernest-9 vagyok, ő Frederic-5. Ideát mindenkinek csak keresztneve van, s mivel nem akarjuk egymást összekeverni, ezért kapcsolunk számokat hozzá. Te mától kezdve Amicus-1 vagy. Érezd jól magad közöttünk!

Barátságosaknak tűntek. De miért vagyok itt? Ki vagyok én valójában? Amicus-1?! Nevetséges...

Mintha egy zöld élőlény teljes közepébe kerültem volna. Valahonnan víz csobogását, a háttérből halk fuvolaszót véltem hallani.

– Hogy kerültem ide? – kérdeztem bátortalanul.

– Hosszú történet – felelte az alacsonyabb, vagyis Frederic-5. (Micsoda nevek! De az Amicus-1 se szép!) – Hamarosan mindent elmesél Mary-7, aki a kíséröd lesz, sőt több is annál. Még egyszer köszöntünk. Ha megengeded, meghívunk asztalunkhoz.

Ki tudja, mikor ettem utoljára.

– Biztosan rengeteg kérdésed van… – mondta Ernest-9, miután asztalhoz ültünk. – De mindenre lesz időd. Mi kezdjük az evést, nehogy azt hidd, hogy meg akarunk mérgezni. Nálunk legfontosabb a bizalom.

Tányérjukra salátákat, húsokat raktak, poharukba jégkockát tettek, ásványvizet öntöttek rá, majd elkezdtek enni. Én is szedtem magamnak az étkekből. Töltöttek az italukból.

– Hogy vagy?

– Olyan, mintha egy másik égitestre pottyantam volna, pedig itt is emberek laknak, méghozzá jó emberek, mint ti – jelentettem be. – Fogalmam sincs, hol vagyok, kik vagytok, nem sejtem, miért vagyok itt, nem tudom ki az a Mary-7, aki majd kísér, de azért köszönöm, jól vagyok.

Elmosolyodtak.

– Szeretjük a jó hangulatú embereket – mondta Ernest-9.

Egyáltalán nem tréfának szántam; inkább gunyorosnak, ironikusnak neveztem volna.

– Külön öröm számunkra, hogy személyedben egy újságíró érkezett közénk – tette hozzá Ernest-9.

– Én?! Újságíró?! – hitetlenkedtem.

Frederic-5 és Ernest-9 elnevette magát. Majd az utóbbi hirtelen feltámadó érdeklődéssel így vágott vissza:

– Ó, kedves Amicus! Csak nem azt akarod mondani, hogy még olvasni se tudsz? Akkor persze írni se! Mert te, mondjuk, írástudatlan vagy… Ez jó humorra és szerénységre vall.

Nem ellenkeztem. Ha ők úgy gondolják, hogy egy zsurnaliszta vére folyik ereimben, amit már jéghideg ásványvízzel is hígítottam, ám legyen!

– Közös és boldog sorsunkra! – emelte poharát Frederic-5.

– Mindenki boldogulására! – vágta rá Ernest-9.

– Akárhol vagyok, úgy legyen! – nyugtattam meg őket, de főleg magamat.

A következő félórát a napernyővel beárnyékolt teraszon töltöttük, amelyről csak a kék eget lehetett látni. Főleg vendéglátóim beszélgettek egymással. Előzmények és összefüggések híján nem igazán tudtam követni dialógusaikat. Rólam, a máról és a holnapról esett szó, az itteni várost, vagyis Ideátot emlegették; időpontok, feladatok, meghívások kerültek szóba. A sok név, cselekvés idegenül visszhangzott fejemben. Nem állt össze logikus sorrá. Csak egy dolog lett világos: Mary-7-re várunk.

Egy csinos, szőke lány jelent meg a teraszra nyíló ajtóban. Rövid ujjú, fehér blúzt, sötét miniszoknyát és fekete tűsarkút viselt. A huszonöt év körüli, mosolygós hölgy valószínűleg minden fiatal férfiban egészséges bizsergést váltott volna ki, én azonban most inkább esztétikai, mintsem szexi látványként érzékeltem.

Kölcsönös bemutatkozás után két társam magunkra hagyott. Mary-7 leült a szemben lévő fonott székre.

– Azt mondták, hogy tőled, mindent megtudhatok.

– Légy kedves, előbb tölts egy kis dzsúzt, aztán elkezdem.

Mary kortyolt kettőt, összekulcsolt kezeit maga elé tette az asztalra, és sokat ígérően mesélni kezdett.

– Kedves Amicus-1! Egy városállamban élünk. Mindenki Ideátnak nevezi. Államforma, kormány, országgyűlés, önkormányzat, bíróság és minden olyan intézmény, amely a lexikonokban megtalálható, nálunk hiányzik. Nincs rá szükségünk. Itt nem létezik bűnözés, rosszindulat, szegénység, betegség, stressz. Hol terül el Ideát? – kérdezhetnéd. Földrajzi értelemben nem tudtuk meghatározni a helyét. A gondtalanság és a boldogság jellemző ránk. Honnan jöttünk, kiktől származunk? Ugye ezt akartad kérdezni…? Ha egy ideátitól valami hasonlóra vársz választ, és azt feleli, nem tudja, akkor két lehetőség van. Az első: valóban nem sejti, a második: tudja, de nem akarja megmondani. Városunk szép, gazdag, modern; folyamatosan szaporodunk, éppen egy héttel ezelőtt lettünk

háromezren. Ez a növekedés azonban nem természetes módon, tehát nem gyermekszülés útján megy végbe. Hetente kétszer-háromszor eljuttatnak hozzánk néhány személyt, akiknek helyet adunk. Mindenki úgy érkezik, mint te. Csak később jön rá, kicsoda valójában. Te például újságíró vagy, a helyi lapnál fogsz dolgozni.

– Mi a lap címe, milyen időközönként jelenik meg? Hányan dolgozunk majd együtt? Van-e cenzúra? – Ez utóbbit talán nem kellett volna kérdeznem.

– Cenzúra?! Nálunk nem használnak ilyen szavakat, mert nincs értelmük… Különben bemegyünk a szerkesztőségbe, a részletekről ott kapsz tájékoztatót. – Majd örömmel tette hozzá: – Látom, már elhiszed, hogy újságíró vagy, tehát akklimatizálódtál. Ez a mikroklíma nemcsak a csodálatos természeti szépségeknek kedvez, hanem nekünk, gondolkodóknak is. A Nap és az itteni hangulat teljesen feltölt energiával.

– Feltölt?! Úgy beszélsz, mintha robotok lennénk. A gépeket szokás feltölteni. – Mary arcán láttam, hogy valami illetlen dolgot mondtam.

– Bocsánat, vedd úgy, hogy nem szóltam!

– Rendben… Kérlek, minden feltétel nélkül fogadd el, hogy köztünk vagy, sőt örülj neki, mert itt csodálatos életben lesz részed. Abba is bele kell egyezned, hogy együtt lakjunk a város egyik elegáns helyén, a fennsíkon található birtokunkon.

Ez igazán szíven ütött. Amikor belépett az ajtón, minden érdek nélkül állapítottam meg, hogy esztétikus a megjelenése, erre a bejelentésre azonban már testem minden porcikáján végigfutott a bioáram. Egy birtokon, egy ilyen nővel leszek összezárva! Mary-7 azonban gyorsan kiábrándított:

– Az előírások és a tudatom szerint én a nővéred vagyok.

– Nem tudom, milyen előírásról beszélsz, de nem tetszik. Nem lehetnél a feleségem?

– Ha arra gondolsz, amire én nem szeretnék, akkor gyorsan felejtsd el! Ideáton csak szeretet létezik, szerelem nincs! Rettenetesen visszataszító, amikor egy idegen nő és egy ide-

gen férfi egymás szájában és nyelvével… hogy is mondjam…? …turkál. Arról nem is beszélve, hogy mi jöhet ezután…

– Honnan tudod, hogy ezután még jön valami?

– Nem tudom.

– Nem tudod, vagy nem akarod tudni?

Mary-7 lesütötte a szemét. Eszembe jutott a korábbi tanítása. A „nem tudom" azt jelenti, hogy vagy nem sejti, vagy nem akarja megmondani. Nyilván ismét illetlenséget követtem el.

– Bocsáss meg, testvérkém, nem szeretnélek megbántani.

Azt mondtam: „testvérkém"! Nem akartam, mégis a számra jött. Ez tetszett neki.

– Látom, beletanulsz… Kerüld a fölösleges kérdéseket és válaszokat! Itt csak a szeretet, csend, nyugalom, kiegyensúlyozottság, egészség létezik; nincs irigység, rosszindulat, boszszú, harag, de szerelem sincs. Ez utóbbit is ismerjük elméletileg, de nem érzünk késztetést negatív érzések átélésére. Inkább törekedj a lelki harmóniára, légy elégedett! Ideát nyugalomban élhetsz.

Belső erőm azt sugallta, hogy fogadjak el mindent úgy, ahogyan Mary mondta.

Néhány perc múlva lézer meghajtású mobiljában ültünk. Hangtalanul indult. Csak kormányozni kellett. A műszerfal monitorjain láttuk az aktuális adatokat, kódokat.

A mediterrán nap már közeledett a horizonthoz; sugarai aranyporukkal behintették a fák lombjait, fénylő abroszt vontak a fű bársonyára. Kellemes melegnek tűnt a levegő, és a déli szellő még varázslatosabbá tette közérzetemet. Igen, ez a helyes szó! Itt mindennek csodálattal adózom.

Egy velünk azonos korúnak tűnő pár ment el mellettünk. Barátságosan üdvözöltek.

– Boldogságot! – mondta Mary kétszer, és nyomatékul felemelte a bal kezét. Én is visszaköszöntem. Legszívesebben megkérdeztem volna, kik voltak. Mary, mintha olvasott volna gondolataimban, máris válaszolt.

– Nem tudom pontosan, hogy hívják őket. Nem ismerhetek háromezer embert. Nem számít, kik voltak; mindenkinek köszönünk.

Útközben pompás villák, medencék, gondozott pázsitok, hintaágyak, fehér kerti bútorok látványa. Pálmafákkal szegélyezett úton haladtunk egy dombról lefelé.

– Milyen nap van ma? – kérdeztem Maryt, majd hozzátettem: – Az órám csak az időt mutatja: 19 óra 40 perc…

– Nálunk a hét napjait nem használják, csak ma, tegnap, tegnapelőtt, holnap és holnapután létezik. Ami tegnapelőttnél régebben volt, arra azt mondjuk: korábban, azelőtt, nem tudom mikor…

– Akkor csak az a biztos, hogy ma van és a napi idő… – mondtam beletörődve. A kocsi lelassított.

A másik oldalon hatalmas, szemetes konténerekre emlékeztető járgányok egész sora jelent meg. Hangtalanul gördültek, és villogó zöldes fényt bocsátottak ki.

– Ezek tényleg szemetes konténerek! – mondta Mary, pedig nem kérdeztem tőle semmit. Megfigyeltem, hogy mióta együtt vagyunk, talán negyedszer tűnik úgy, mintha olvasna a gondolataimban. Nem mondom ki, máris válaszol.

– Este fél nyolc és nyolc között mennek az önjáró háztartási kocsik a kijelölt zónába. Reggel hat és fél hét között jönnek vissza a villákba. Itt minden automatizálva van.

– És hová tűnik a szemét? Csak nehogy azt mondd, hogy nem tudod!

– Pedig így van. Csak annyit sejtünk, hogy amíg alszunk, történik valami, mert reggel megtisztítva, üresen találjuk őket.

– Itt minden tele van különleges dolgokkal!

– Ne csodálkozz minden kis apróságon! Fogadd el, és kész!

Balra fordultunk, és felfelé haladtunk. Mindkét oldalról elém tárult a város. Az utcák derékszögben metszették egymást, mellettük tágas, kertes épületek, gömb alakú villák, kastélyok sorakoztak. Feltűnt, hogy egész idő alatt mindössze négy-öt hasonló kocsi jött velünk szemben. Vajon miért?

– Nyolckor általában már mindenki otthon tartózkodik. Úszunk a medencében, relaxálunk, vacsorázunk, beszélgetünk, olvasgatunk… Legkésőbb éjfélkor lefekszünk.

Döbbenetes! Megint nem kérdeztem, mégis válaszolt!

– Mary, te olvasol a gondolataimban?! – Illik vagy nem illik, ezt nem hagyhattam szó nélkül.

– A testvérek általában megismerik, felismerik egymás agyhullámait, bár olykor nem értenek egyet száz százalékosan mindenben…

– …pedig az lenne a jó, mert akkor el lehetne kerülni a súrlódásokat. – Nem tudom, miért vágtam a szavába, főleg azzal nem értettem egyet, amit mondtam.

– Na, látod?! Éppen én is ezt akartam mondani – felelte Mary-7.

Micsoda világ ez? Nem lehet az embernek szabad gondolata?

Mari kérdően nézett rám.

– Mondtál valamit?

– Nem! – válaszoltam azonnal, mert abban a pillanatban döbbentem rá, hogy a múltamból emlékképek tűntek fel, s ez jelenlegi helyzetemben illetlen dolog, sőt tilos. Ha pedig Mary is érzékelte, még magyarázkodnom kellene.

Egy dombtetőn álló villa elé érkeztünk. Halk zizegéssel kinyílt a kapu. Az épületet beláthatatlan park vette körül: pálmafák, virágok, füves tisztások, fürdőmedence, napozószékek, teniszpálya, és két könnyű faépítmény, amelynek minden oldalát futórózsa díszítette. A ládákban vörös és narancssárga sarkantyúka virított, cserepekben rózsák sora, néhány tő futómuskátli, de akadt köztük liliom is. A díszként elhelyezett vasrácsokat kecsesen fonták be a rózsaszín és fehér virágindák.

– Nagyon jó hely! Úszhatnék egyet? – kérdeztem lelkendezve.

– Hát persze. De előbb megmutatom a kastélyt.

A palota kívül-belülről egyedülálló. Öt hatalmas termén és a lépcsőkön kívül, a lakórészben tágas, világos nappali, négy

hálószoba van, két fürdőszoba, három toalett, konyha, ebédlő. A hálók mellett kis gardróbszobák. Mary-7 (vagy mások?) felkészültek a fogadásomra, mert ismerték a méretemet, kedvenc színeimet; mindenféle ruhaneműből és cipőből bőven volt választék.

Talán fél óra telt el nézelődéssel. Mary-7 nem jött le, azt mondta, inkább zuhanyozik. Gyors-, mell- és hátúszással faltam a métereket.

Gyerekkoromban a tengerbe szüleimmel csak hosszú rábeszélés után mentem be, s mihelyt a nyakamig ért a víz, sikongva visszafordultam... Már megint egy más világbeli emlékkép villant fel. Akkor meglehet, hogy onnan jöttem? Ott él vagy élt a családom?

A medence ötven méteres lehetett, és nyolc-tíz forduló után kellemesen elfáradtam. Ahhoz képest, hogy most úsztam életemben először, ez nagyon szép teljesítmény!

Hirtelen akaratomon kívül merültem a víz alá, majd egyre lejjebb süllyedtem. Váratlanul ért a dolog, ezért nem volt lehetőségem teleszívni a tüdőmet levegővel. Arra gondoltam, mi lesz, ha mégis lélegeznem kell. Egyelőre nem féltem, inkább figyeltem magam, és igyekeztem tartalékolni az energiámat. Sejtjeimből egyre jobban fogyott az oxigén, a tudatom azonban hibátlanul működött. Sajnos a ruhám beakadt egy bokorba.

Megpróbáltam kiszabadítani magam. Lehetetlennek tűnt, mert apró emberkék fogtak le. Most már nagyon fogyott a levegőm. A közelben észrevettem egy kis falut, amely csak néhány házból állt. Emberek szorgoskodtak a mezőm. Ha oda eljutok, megmenekülök! Kapálództam, kiabáltam, hogy segítsen valaki, de vizet nyeltem. Ekkor megszólalt egy hang.

– Ennyi elég lesz!

A medence melletti napozóágyon tértem magamhoz. A lemenő nap sugarai békésen simogattak, virágok illata terjengett a levegőben. Testem minden sejtje az iménti döbbenetes események hatása alatt állt.

Fürdőköpenyembe burkolózva mentem be a kastély előcsarnokába, ahonnan balról nyílt egy tágas konyha. Előre elhatároztam, hogy nem szólok testvéremnek, úgyis tud olvasni a gondolataimban. Kíváncsi voltam, megemlíti-e a majdnem tragikus, fulladásos eseménysoromat.

Mintha semmi se történt volna! Különleges gyümölcsöket, rozsbúzából készült kenyeret fogyasztottunk, majd gyümölcsleveket kóstolgattunk.

Visszaidéztem a tegnapi estét. Zuhanyozás után fürdőköpenyben ültem a konyhában feltálalt vacsorához. Barna kenyér, déligyümölcsök, gyümölcslevek, saláták, aprósütemények, kis hússzeletek… Mary egy zöld kapszulát vett be, nekem pedig egy kéket adott. Nem kérdezősködtem. Nyilván ez is hozzátartozik az itteni élethez.

– Tehát vacsora után feltesszük a teleaspektus szemüvegünket, és megnézünk néhány vetítést. Aztán olvasunk egy kicsit, majd álomra hajtjuk szép fejünket.

– Ez utóbbit olyan választékosan mondtad – jegyeztem meg.

Gyors mozdulattal hátravettette haját arca két oldaláról, majd összefogta a tarkóján.

– Mit? Azt, hogy ki-ki lefekszik a saját szobájában?

– Igen…, de mégsem! Formailag így hangzott el: „…majd álomra hajtjuk szép fejünket”.

– Lehet – egyezett bele. Játszadozni kezdett arany nyakláncával, amelyen egy ékkő függött. Pontosan olyan volt, mintha neki készítette volna valaki. Egyedi, utánozhatatlan és végtelenül kecses.

Mary megmutatta azt a speciálisan kiépített helyet, ahol a telekópián le kell adni másnapi rendeléseinket: élelmiszert, ruhát és egyéb használati cikkeket kapunk – alkoholt, dohányárut, gyógyszert, kábítószert kivéve – szinte minden számításba jöhet. Almát, barna kenyeret, tejkrémet és zöldségsalátát rendeltünk. A hibernálóban egyéb élelmiszerből még volt tartalékunk.

Az előbb azt mondtam, hogy visszaidéztem a tegnap estét. De első nap vagyok itt! Az első este!!! Tegnapi este még nem volt! Hogyan lehet visszaidézni azt, ami még nem történt meg?

Nem tudom… És én tényleg nem tudom!

Reggel van. A tegnap megrendelt dolgok megérkeztek. Újabb ismeretek birtokába jutottam az itteni életmóddal kapcsolatban. Nem Mary beszélt erről, hanem a kék kapszulából szereztem meg az információkat.

Ideát egy mesterséges város, ahol a nyugalom, a szeretet, a barátság uralkodik. Minden szolgáltatás automatizált. A kertekben nem nő gyomnövény, a locsolás önműködően történik, illetve éjjel, meghatározott időszakonként csendes eső hull az egész városra. A társasági élet kisebb-nagyobb csoportokban, meghívásos alapon folyik. Rendszerint sportolnak, teleaspektusos szemüveget használnak. A pénznek csak játékszer, nincs értéke.

IV. Ismét kóma?

Kezdtem magamhoz térni a kábultból, de még messze voltam attól az állapottól, hogy megmozdítsam végtagjaimat. Tudatom folyamatosan tisztult ki.

Kristoforo hangját érzékeltem, amint Nicolixnek kissé indulatosan fejezi ki nemtetszését és csalódását.

– Ezt az embert oda küldte valaki, ami nem is létezik! Mi nem tudunk róla. Hogy lehet valamit eltitkolni a Llami Biztosítástól?!

– Én sem értem – fokozta a kétségbeesést Nicolix. – Hol lehet ez a bizonyos Ideát, ha nincs ideát? Mert odaát van az biztos, de akkor miért nem Odaát a neve? Döbbenetes titkok! Vagy összevisszaság?

– Ezt feltétlenül jelentenünk kell! Rögzítettem a hangot, de nem biztos, hogy ez olyan bizonyíték, ami alapján el tudunk indulni, hol is van ez a bizonyos Ideát. De egyáltalán: higgyünk ennek a Bélteki Miklósnak, aki eredetileg csak szimpla delegátus volt egy lakóbizottságban?

– Szerintem a bőr alatti mikrocsipeket nem lehet manipulálni.

– De azért tudod, hogy a tökéletességtől még messze vannak! Egy ismeretlen, ez a Bélteki, hogyan kerülhetett Luis Pari, alias Amicus-1 újságíró bőrébe-testébe? Miért nem Golflandban kötött ki, amikor oda küldtük tisztító kúrára?

– Maximus tábornok nem fog örülni a jelentésünknek.

– Még nem gondoltál arra, hogy nekünk is hátrányunk származhat a dologból?

– Rendben van, még ne jelentsük. De tudod, hogy minket is megfigyelnek.

Nem értettem pontosan az összefüggéseket, csak annyit fogtam fel, hogy valamilyen nagy problémájuk keletkezett miattam. Nem mozdultam.

Kimentek a teraszra. Nem hallottam a hangjukat, de értettem, érzékeltem miről beszéltek. Olyan volt, mintha ott álltam volna mellettük.

– Mégis el kellene titkolnunk – mondta Kristoforo. – Egy darabig mindenképpen. Ebben az emberben sokkal több van, mint amennyit most előhoztunk.

– Diem technológusunknak mégis szólnék, mert a beszéd közben hallható zörejek, háttérzajok alapján az időpontot és a helyet valószínűleg képes lesz azonosítani. Holnap átadom neki Bélteki monológját mágneskártyán.

– Ez jó ötlet.

Továbbra is kint maradtak az erkélyen, de nem hallottam a hangjukat. Ennyinek is nagyon örültem, mert kiderült, hogy valamilyen hibás, téves kísérleti alany vagyok, akiről nagyon keveset tudnak. Talán emiatt még veszélybe is kerülhetek? És mit mesélhettem tudattalan állapotomban? Hogy lehet az, hogy semmire sem emlékszem? Hirtelen Marira gondoltam, és az jutott eszembe: meglehet, hogy őt is így „beszéltetik". Ki tudja, milyen titkát mondja el éppen?

Kinyitottam a szemem, és lassan feltápászkodtam a zöld fotelből. Két kísérőm az erkélyen állt – egymástól jókora távolságra. Már nem beszélgettek. Igyekeztem észrevétlenül elérni az ajtót. Kristoforo megfordult, néhány gyors lépéssel bent termett a szobában.

– Hová, hová?

– Szabad akaratomból ki kell mennem a WC-re…

– Azt lehet! Majd a kollégám elkíséri.

Innentől kezdve sajnos nem tudom felidézni, mi történt. Feltételezem, hogy Nikolix velem jött, mert én nem tudhattam, hol van az illemhely. Itt-ott mégis bevillan néhány emlékkép. A folyosón mintha Marit láttam volna azzal a vörös hajú, kontyos biztosítási dolgozóval. Kifestett arcára, sötétkék ruhájára jobban emlékszem, mint Marira. Négyen szótlanul mentünk el egymás mellett…

Emlékképek nem rögzültek tudatomban. Talán valamilyen erő kitörölte. De nem fájt ez a hiány. Csak úgy érzékeltem, mintha egy jelentéktelen dolgot elhagytam volna valahol.

Ismét a zöld fotelben tértem magamhoz. Nem kérdeztem meg hol vagyok, hogyan kerültem ide, mert néhány másodperc alatt agyamban minden a helyére került.

Kristoforo nyájas hangon érdeklődött hogylétemről.

Nem árultam el, hogy nem vagyok egészen jól, mert nem tudom megmagyarázni magamnak, mi történik itt valójában.

– Minden rendben van – mondtam udvariasan és megnyugtatóan.

– Akkor ismét megkérdezhetem, emlékszik-e valamire a kómás állapotából?

– Igen, megkérdezheti – válaszoltam. Nooss... Nagyon sokat és sokáig aludtam. Az alvó ember nem cselekszik, legfeljebb álmodik, de az ilyen fantáziálás nem jellemző rám. Önök talán tudnának segíteni, ha elmondanák, mit meséltem akkor, amikor nem voltam egészen magamnál.

Egymásra néztek. Először arra gondoltam, hogy nem akarják teljesíteni kérésemet, de kiderült: így döntötték el, melyikük válaszoljon.

– Ez valóban így van, de ön valamilyen kódolt üzenetet közölt velünk, és ennek megfejtéséhez időre van szükségünk – felelte Nikolix.

Legszívesebben elmondtam volna, miről beszélgettek ébredező testemnél, majd később az erkélyen. Nem tehettem, mert szükségem lehet még erre a titkomra. De hogyan hallgatózhattam, amikor tíz tizenkét méterre voltak tőlem? Valamilyen különleges hallásmódot hozhattam a kómámból. Legalább olyan furcsa, hogy amikor a hoszpitálban magamhoz tértem, én is Ideátot emlegettem. Mari és a Professzor nem értette. Fokozatosan álltam át az itteni ideátra. És most mégis úgy tűnik, hogy van egy másik Ideát, ahol én jártam.

Kristoforo javasolta, hogy lazuljak el a fotelben, ernyesszem el izmaimat és relaxáljak. Szemem lehunytam, lazítottam, la-

zultam, de nem akartam elaludni. Tudatomnak igyekeztem megparancsolni, hogy ébren maradjon.

Elkezdtem beszélni. Nagyon messziről jött a hangom. Meglehet, hogy nem is az enyém volt. Talán valamilyen idegen nyelvet használtam. Aztán egy váratlan kattanás után kristálytisztán hallottam mindent. Mindenki hangját…

V. Sajtószabadság és büntetés

– Akkor ma elviszel a szerkesztőségbe, ahol már türelmetlenül várnak leendő kollégáim? – kérdeztem Marytől.

– Az első fele igaz, de nálunk senki sem türelmetlen, tehát nyugodtan, békésen várnak. – Mary rendszerint helyreigazított, de ezért nem nehezteltem rá. Más helyzetben, ha például a feleségem lenne, nem hagynám…

– Mi az, hogy feleség?! – fordult hozzám hirtelen támadt érdeklődéssel.

Megrémített ez az „áthallás”!

– Arra gondoltam, hogy nyilván eleség lesz ott bőven, mert ha sokáig maradunk, délig megéhezek.

– Ne félj! Jól fogod magad érezni eleség nélkül is! – vágott vissza nevetve. – Feleség nélkül pedig még jobb lesz!

– Már megint tudod, hogy mire gondoltam?! – Hangomra nyugalmat erőltettem, de a falon lévő hatalmas tükörben láttam, hogy arcomra kiült a rémület.

– Nem tudom… – Rövid szünet után hozzátette: – Jó, jó… Most feltehetnéd azt az illetlen kérdést, hogy tényleg nem tudom, vagy inkább nem akarom megmondani?

– Már megint olvasol a gondolataimban!

Mary-7 hosszabb pauza után eléggé érthetetlen magyarázatba kezdett. Titokzatos volt. Összességében arra jutottam: úgy kódoltak minket, hogy rá tudjunk kapcsolódni egymás agyhullámaira.

Bár nem kaptam kimerítő választ, valamilyen belső erő azt sugallta, hogy nem szabad másokkal szembeszegülni.

Útközben a villák udvarán álldogálók integettek

– Boldogságot! – hallatszott mindenfelől az ideáti köszönés. Nagyon közvetlen, barátságos emberek…

Amennyire meg tudtam ítélni, az Ideát című helyi lap szerkesztősége a városközpontban található. A színház, három szökőkút és a sétatér közelében álltunk meg. A régi épület hatalmas termeire a telepatikus centrum szó illett legjobban. Kamerák, lámpák, bútorok és egyéb technikai berendezések mellett két oldalt kisebb, irodaszerű, egymástól üvegfallal elválasztott helyiségek voltak. Rajtunk kívül az egész csarnokban senki sem tartózkodott.

Mary-7 bekapcsolta a komputer, telepátier és kamerák kombinációjára emlékeztető eszközt, itteni nevén telekamot. A hatalmas kivetítő nyolc részre oszlott, és mindegyiken megjelent egy-egy arc. Sorban bemutatkoztak: Erik-4, Anna-2, Rozalia-10, Gustav-12... és a többiek. Üdvözlésképpen közhelyeket mondtak, udvarias bókokat ismételgettek, majd szinte kötelező jelleggel mindegyikük meghívott magához. Aztán átnéztem néhány legutóbbi lapszámot. A monitoron tetszőleges nagyításban és különböző színű háttérrel jelentek meg az újság oldalai vagy az egyes cikkek, fotók. (Mary magamra hagyott, de tudtam, hogy egy óra múlva visszajön. Addigra az itteniekhez hasonló, tetszőleges témájú cikket kell írnom.)

Egymás után olvastam bele a fantáziátlan, sablonos anyagokba... „Nem tudom, honnan jöttem, miért vagyok itt, de nagyon boldognak érzem magam. Meglehet, hogy éppen ezért. Csak a ma foglalkoztat, és az ehhez kapcsolódó tegnapelőtt, tegnap, holnap, holnapután. Ez az én időkeretem, mint az összes itteni lakóé. Lelkemben boldogság honol, amely e klímához hasonlatos. Ez utóbbi azonban kívülről cirógat, az öröm viszont bensőmet simogatja."

Micsoda ömlengés! Itt az ilyen téma és stílus honos. „Amikor kifekszem a napra, semmihez sem hasonlítható, minden sejtemet megmozgató érzés (nem, inkább kábulat!) ragad magával. Ezt csak az élheti át, akit ide küldtek, és tisztában van testi-lelki harmóniájával, tökéletességével. Ez csak a mi privilégiumunk." Alatta valaki azt a vendégfogadást írta le, amelyben őt és testvérét Ernest-9 és Frederic-5 részesítette. Étke-

zési jó tanácsok, divat, a könnyű konyha receptjei, fotók boldog és még boldogabb testvérekről, vagyis csupa közhely, hírnek egyáltalán nem mondható iromány ok.

Ilyet várnak tőlem is. Jó, nem pontosan ilyet, hanem hasonlót. Tegnap annyira megkapott a motorizált szemetes kukák sorjázása, hogy megírhatom, milyen egyedülálló, lenyűgöző viszony alakult ki a fejlett technika és a boldog ember között.

Innentől kezdve agyam gépiesen diktálta a mondatokat, nekem csak a billentyűket kellett ütögetnem. Abszolút nem törődtem azzal, amit írok, mert úgyis tudtam, hogy tökéletes lesz, és teljesen megfelel az itteni olvasók igényének. Beletörődtem megváltoztathatatlan sorsomba, amiért cserébe nyugalmat, kiegyensúlyozottságot kaphatok.

A kék kapszulából merített tudásomat felhasználva, a kéziratot a telekam által felajánlott helyre elmentettem, hogy mindenki olvashassa. Itt folyamatosan frissítik az újságot, tehát a megjelenést nem kötik konkrét időhöz. Vagyis dehogynem: mindig a MA a döntő nap…

A képernyőn ilyen filmcímek sorjáztak: *Ideát, Az ideáti emberek, Hogyan őrizzük meg nyugalmunkat?* Kiválasztottam az egyiket. Az izgalmasnak egyáltalán nem mondható képi hátteret illusztrálva a bemondótól körülbelül ugyanazt tudtam meg, amit a kék kapszula is tartalmazott.

Mary-7 váratlanul jelent meg.

– Látom, tájékozódsz. Itt mindenre választ kaphatsz. Képzeld, Tereza-8 és testvére, Robert-6 meghívott relaxálásra. Feltétlenül el kell mennünk.

Kikapcsoltam a telekamot.

Útközben néhány kocsival találkoztunk, amelyben ismeretlen ismerősök ültek. Kézfelemeléssel, mosolyogva üdvözöltek. Családias hangulatom támadt, bár valójában csak Maryt ismertem. Őt sem teljesen, mert mindig tartogatott valamilyen meglepetést.

A napot nem lehetett látni az azúrkék égbolton, talán azért, mert nem volt szükségünk több energiára. Közérzetünk nyilván maximálisan megfelelt az ideálisnak.

– Meglehet! – vetette oda félvállról Mary.

– Mi lesz meg? És mikor veszett el? – kérdeztem furcsa hanghordozással, mert meglepődtem. Zavaromban világoskék pólóm alját húzogattam.

– Nem tudom – válaszolta Mary, de ebből logikusan következett az ellenkezője.

Tereza-8 és Robert-6 villája, parkja hasonlított a többihez. Bársonyos udvar, amelynek gyepét sohasem kell vágni, mert fűszálai mindig egyenletesen hosszúak. Körben, hatalmas ládákban illatos virágú magnólia, drótházra felkúszó futómuskátlik, majd tölcsérvirágzatú hibiszkuszokból álló sövény... Távolabb kis úszómedence, mellette datolyapálmák.

Citromsárga falú, hatalmas szobákból álló, kellemes hőmérsékletű épületbe léptünk, amelyben minden a kényelmet és a kikapcsolódást szolgálta: mini szökőkutak, tájkivetítő, hegyilevegő-fúvó, körhangszórós, körpanorámás mozi, biokonyha, zenélő toalett és közérzetfokozó stabilizátor. (Mindez a mi kastélyunkban is megtalálható; felismerésükhöz nyilván a kék kapszula hatóanyaga járult hozzá.)

Vendéglátóink kék folyadékkal kínáltak meg, amelynek elfogyasztása a relaxálás előfeltétele volt. Másodpercek alatt felfúvódó, gumimatrachoz hasonló vízágyakra feküdtünk le. A mennyezeten különböző árnyjátékok jelentek meg: a napfényben csillogó és hullámzó víz képe, a nappalnak éjszakába való áttűnése, naplemente hosszú árnyékokkal, tűzijáték villódzása hanghatások nélkül. Lehetővé válik, hogy átlépjük az anyagi világ határait. Meditáció során elménk, megnyugszik, esetleg megáll a gondolkodások árama. A vérkeringés lelassul, így a szívet érő megterhelés csökken. A test és az eredendő természet szétválik. Csoda, tisztánlátás vagy rejtély után vágyakozom? Telepátiára van szükségem? Korábban a telekam közölte velem, hogy a meditáció a transzcendens gondolkodás módszere. Ha bennem vizualizáció, tehát virtuá-

lis valóság alakul ki, akkor ez már újfajta bölcsességemnek köszönhető.

Amikor teljesen ellazultunk, megszólalt a szférák zenéje. Olyan érzésem támadt, hogy ezeknek a különleges csengéseknek, búgásoknak és zizegéseknek az összhangját a világmindenség égitestjeinek forgása, mozgása hozza létre. Először lenyűgözött, később azonban öntudatlanul adtam át magam a szavakkal le nem írható kábulatnak. Emlékképek villództak szemem előtt. Légzésem spontán módon leállt, testem pehelykönnyűnek tűnt.

Hatalmas park közepén egy feketeszőrű lovat vezetek. Körben illatos virágok, bokrok. Megállok, barátságosan megveregetem az állat oldalát. Olyan melegség tölt el, mintha egy nő bársonyos bőréhez érnék. Tenyeremen, karom izmain, majd egész testemen végighullámzik az érzés; eljut a fejem búbjáig, ahol hirtelen irányt változtat, és szétsugárzik a talpamig. Az átélés teljes, szerteszét folyó, lendületes, követhetetlen… Aztán ködfátyol borít el mindent, majd hideg szél söpör végig a parkon. Dideregve állok. Kedvenc lovam eltűnt. Lábamon nemez csizma, hosszú, fehér bundát viselek, vállamon vadászpuska. A fenyők nagyon értik a szelek nyelvét, mert minden fújásra mély fuvolahangon válaszolnak. A közeli kerítéshez megyek, melynek vasrácsain át látom, hogy egy szakállas öreg tördeli a fákról a száraz gallyakat. A kertnek az a része is az én tulajdonom. Puskámat a tolvajra emelem. Úgy célzok és lövök, mint egy álló őzre.

– Ha szegény az ember, fagyjon meg! – mormolom magam elé elégedetten.

Aztán eltűnt ez a képsor, és egy másik jelent meg. Rongyos ruhába öltözött asszony egy fényűző lakoma maradékát szedi le az asztalról. Zsákja feneketlen, nyomtalanul nyeli el a húsokat, tortákat, szendvicseket, gyümölcsöket.

Nem álmodtam, mert éreztem, hogy cselekvő részese vagyok az eseményeknek… Nem tetszettek ezek a képsorok. Ha relaxálunk, akkor miért nem kerülök könnyed, frissítő hangulatba? Olyat szeretnék…!

És akkor minden megváltozott! Marival ülök a kocsinkban. Hajunkat és arcunkat fújja a lágy szél. Körülöttünk hatalmas, békés táj: virágait bontogató erdők, tengerkék égbolt, és egy mindent elborító, belőlünk sugárzó érzés…

Maryre néznék, de eltűnt. Egyedül ülök a kocsiban, amely kormányzás nélkül rohan előre. Vadul csapkod a légáramlat. Az egész világ forog velem. Szemben jön egy hatalmas jármű. Már nem jön, mert egymásnak ütköztünk. Kívülről látom magam, ahogyan fejemből ömlik a vér… Egy női hang kérdezi: „Érdemes volt?! Megérte?!" Még tudatomnál vagyok, amikor egy másik kocsi is belénk szalad. Egyik kereke a testemen áll meg.

Nem tudom mennyi ideig tartott. Vajon hány ma és tegnap maradt ki?

Az asztalnál ülünk, és Tereza-8 kérdéseire válaszolok.

– Milyen volt?

– Nagyszerű, szavakkal nem lehet elmondani! – Fogalmam sincs, miért mondtam ezt, amikor borzalmas élményekben is volt bőven részem.

– Milyen most a fizikai és a lelki állapotod?

– Mintha lefutottam volna ötven kilométert. Boldog vagyok és fáradt…

– …és győztes is! Ez ugyanis annak a jele.

– Nem értem. Kit győztem le? – kérdeztem szemöldököm összeráncolva. Közben a szőke hajú, vonzó arcú lány kék szemébe néztem, hátha kiolvasom belőle a választ.

– Saját magad győzted le!

Néhány perc múlva saláták, gyümölcsök, könnyű húsok, rozskenyér, ismeretlen, átlátszó és színes italok között válogathattunk.

– Olvastam az első cikkedet. Én ugyan eredetileg bankár voltam, de most csak bankjegyeket gyűjtök… – Robert-6 kezével fekete hajába túrt, és lassan elmosolyodott.

– Én is át tudtam élni azt az első látásra komikusnak tűnő helyzetet, amikor ez a furcsa, motorizált egység a szemed láttára elhaladt.

– Nem nehéz elviselned, hogy bankár létedre nem dolgozhatsz a szakmádban? – érdeklődtem.

– Nem tudom – válaszolta.

Bizony-bizony! Ingoványos területre tévedtem.

– Gyertek, táncoljunk!

Tereza odalépett a telekamhoz, mutatóujjával megérintette a jobb sarokban a képernyőt. Megszólalt a zene. Egy illatos erdei tisztás közepén találtuk magunkat a körpanorámás kivetítő jóvoltából. Emlékeimből semmit sem tudtam felidézni olyan táncról, amit előttünk Mary és Robert lejtett. Testük hullámzott a zene andalító ritmusára; kecsesen mozogtak, úgy, ahogyan nyilvánvalóan én nem tudok. Ám ez az érzés csak néhány másodpercig uralkodott el rajtam, mert tudatom utasítását követve Terezával én is könnyedén utánoztam a lépéseket, fordulatokat. Éreztem szellemi-lelki közelségét, harmóniáját.

Elképzelt vagy valódi ez a valóság? Magas hegyek között vagyunk. Tereza fűzöld, bársony kosztümöt, könnyű, fekete bakancsot visel. Bár június elején már félcipő is megfelelt volna, inkább melegebben öltözött, hiszen ott fönn, ahová igyekszünk, egészen hűvös lehet. Hosszú, szőke, hullámos haja, kék szeme, világos bőre volt; ehhez arcának gyenge pírja és egy sárga, fekete pöttyökkel tarkított selyemsál társult.

A felvonó hangtalanul emelkedett… A magas fenyők üde zöldben pompáztak. Lenyűgöző volt a közeli város panorámája. Itt-ott ugyan még olvadó, kásás hófoltok csúfították el a hegyoldalakat, de a madarak már énekeltek; kellemes tavaszi virágillatot hozott a szél, mókusok ugráltak fáról fára.

Aztán változott a kép. Napfelkeltekor kiálltam kastélyunk egyik teraszára, onnan csodáltam a tenger fölötti természeti jelenséget. A víz fodrozódott, bordóra, majd pirosra váltott. Normális körülmények között kékeszöldnek kellett volna lennie. Aztán a hullámok sárga, fáradt rózsaszínbe mentek át. A tenger ráncai olykor néhány másodpercre elsimultak; a tükörsima víz a barna legkülönbözőbb árnyalatait vette fel. Valaki kijött a szobából, mellém lépett és átölelt. Kisugárzásából

megéreztem, hogy benne ugyanúgy lüktet a gyönyörűség utáni vágy. A nő illata, karja ismerősnek tűnt, de nem törődtem vele, mert minden energiámat a szépség átélésére fordítottam.

Váratlanul fehér fény villanását észleltem, amely megbénította testem. Tehetetlen voltam, különleges hullámok röpítettek valahová…

Macska képében…! Ideát egyetlen állat sincs! Az égen a kék felhők között kristálytisztán tündöklik a napsugár…, és váratlanul Mary ölébe pottyanok, aki elkezd simogatni. Olyan mély, valamilyen hangszerhez hasonló hangokat adok ki magamból folyamatosan, hogy már-már azt képzelem, sem macska, sem ember nem vagyok. Mindenemet betölti a kellemesen búgó, morajló hangáradat. Mary kezeinek simogatása eddig soha nem tapasztalt érzeteket vált ki belőlem: mintha egy valódi nő fejezné ki szeretetét, amely nem testvéri, hanem jóval több annál!

Hipnózisban vagyok? Olyan képeket idézek fel, amelyek a tudatalattimban vannak meg. Normál állapotban talán egyet sem értenék velük. Valahonnan jön egy hang:

– A létező vagy kitalált eszmék, célok megismerése tilos! Ez a HUT-67 szerint a 89-es próbával büntetendő.

Megperdülök, közben fejem a talpam helyére kerül. Fejen állok, testem ólomból van. Ekkora súlyt nehéz elviselnem. „Te azt írtad le, mit nem szabad. A hazugság negatív szó, de pozitívvá válik, ha igazságnak nevezzük. Ezt jegyezd meg, és alkalmazd! Emlékezz az előzményekre, amikor testvéred simogatott. Ilyen élményben egyelőre nem lehet részed. A menetelő kukákról írott cikk a te színvonaladat képviseli. Ne lépd át a realitás és irrealitás határát!”

Már vége! Visszaperdül a fejem testem legmagasabb pontjára. Fáradt vagyok, de azt az üzenetet kapom Mary hullámhosszán, hogy legyek friss, vidám és csendes.

Olyan, mintha egy másik időben, egy idegen dimenzióban léteznék. Nekem itt csak a jelen idő jut. Meg vagyok fosztva attól, hogy védekezzem. Kitörölték a múltamat, amelyben hibát, sőt bűnt követtem el. Ítéletet mondanak, megaláznak,

testemet és lelkemet gyötrik. Miért adnak olykor boldogságot, máskor pedig sárba taposnak?

– Nem tudom, nem tudom! – ismételgeti Mary gépiesen. Pedig tudja. Ő „vigyáz" rám. Mégsem segít rajtam. Meglehet, hogy éppen ő idézi elő szenvedéseimet!?

Így programozták be? Akkor miért olyan kedves? Miért kell nekem egy ilyen ellentmondásos, furcsa testvér? Mi több, ő maga kínoz meg! Nemcsak az állítólagos múltbeli bűneim miatt, hanem az itteni gondolataimért is.

VI. Áthallások

– Kizárt dolog, hogy hallotta azt, amit elmesélt. Látod, hogy mellette van a műszer, és semmilyen zavaró tényezőt nem mutat.

– Hacsak az F8/A melletti mező sárgás piros színe nem jelent valamit.

– Igen, teljesen okkersárgának kellene lennie, de a vörösödés csak az emocionális tartomány erősödését jelenti. Nem kell azon csodálkozni, hogy ennyire átéli az eseményeket!

– Biztos vagy benne?

– Igen. Látod a képernyő alján a zöld buboréksort? Ez bizonyítja, hogy öntudatlan állapotban van. Akkor lenne baj, ha piros karikákat látnánk.

Tehát nem tudják, hogy elmém ébren volt, amikor előhívták belőlem az adatokat, a hangos monológot. Eljátszottam, hogy lassú mozdulatokkal, ásítozva ébredek fel.

– Nagyon jól kipihentem magam. Mennyit aludtam?

– Talán három órát. Az az igazság, hogy nem foglalkoztunk az idővel.

– Miről meséltem?

– Egy különleges álomvilágról, a lepkék országáról…

– De olyan nem létezik!

– Nem baj, szívesen hallgattuk. Együtt repült a pillangókkal. Felül az ég kékje, alul a fű zöldje, közben megtudtuk, mit lát… Szorgalmas dolgozókat a földeken, munkásokat a gyárakban, vidáman futkározó gyerekeket, akik tortát kaptak Maximustól.

– Ugye én is ettem egy szeletet?

Egymásra néztek

– Persze… Nem egyet, hanem kettőt – állította határozottan Kristoforo.

– Nem közvetlenül egymás után, hanem … tíz perc múlva – egészítettem ki.

– Úgy van! Emlékszik rá?

– Nem. Amikor Marival ebédeltem, akkor ettem meg azt a két tortaszeletet, de szünetet tartottam közben.

Egyértelmű volt, hogy nem mondanak igazat.

– És ennyi önöknek elég?

– Egyelőre. De még fog nekünk néhányszor mesélni, ugye?

– Persze! Szabad akaratomból! Nem unalmas az, amit elmondtam? Például ezt a pillangós álmomat szégyenletesnek találom.

– Nem, nem! Mi nagyon élveztük.

– A feleségem hol van? – kérdeztem minden átmenet nélkül.

– Jó helyen. Mindjárt találkozhat vele.

Felálltam. A zöld fotel különlegesnek tűnt, mert belső oldalán, a háttámláján és az ülőrészen számos fémes érzékelőt fedeztem fel. Néhány pillanat múlva valamennyi eltűnt, vagyis visszahúzódott a székbe.

– Bélteki úr, ezek a szürőpontok nagyon jó szolgálatot tettek nekünk. Rekódolták, vagyis érthetővé tették az ön monológjait. Örülünk, hogy jól érzi magát. Mindjárt megérkezik a kedves felesége. Beszélgessenek nyugodtan, addig mi kimegyünk.

Hamarosan Mari nyitotta ki az ajtót, és boldogan repült be a szobába. Megöleltük egymást. Nem szólt semmit, mégis hogylétemről érdeklődött. Furcsa módon én sem beszéltem, de válaszoltam a kérdéseire. Őt sem bántották. Hasonló módon hívták elő belőle azokat az információkat, amelyekre kíváncsiak voltak. Szinte ugyanazt, ugyanúgy mesélte el!

Mari tehát mégis Mary-7!

Különös hangokat, vagy inkább hullámokat érzékeltem. Nem a szomszéd szobából hatoltak át, hanem a fölöttünk lévő teremből. Megfogtam Mari kezét, hozzásimultam, és egyértelművé vált, hogy ő is felfogja ezeket a biohullámokat.

– Teljesen megmagyarázhatatlan! Azt hiszem, hogy senki sem gondolt ilyesmire – bosszankodott egy öblös hangú úr tulajdonosa.

– Hadd foglaljam össze, amit eddig tudunk – válaszolta egy nő, majd részletesen kifejtette.

– Egy. Luis Pari hibernálásának közvetítésekor Violis Bruna zsurnaliszta feltárta a valós tényeket, amikor bejelentette, hogy nem embert, hanem egy bábut hibernáltunk. Ezért őt Kereoka Celi kísérővel átküldtük a zöldmezős átprogramozó központunkba, ahol megjelentek, regisztrálták őket. Kettő. Aztán eltűntek. Egyetlen regisztráló, kontrollisto sem ismeri fel ezt a két személyt. Három. Bélteki Miklós és Bélteki Mária váratlanul bukkant fel egy általunk ismeretlen, nem akkreditált … létező vagy nem létező… (?) átprogramozóból, Ideátból. Négy. Az ott történtekről eddig mind a ketten azonos tartalmú vallomást tettek, persze különböző aspektusból. Öt. Megbizonyosodtunk, hogy manipuláció, szándékos megtévesztés teljesen kizárható. Hat. Bélteki Mária húsz évig ült Bélteki Miklós ágyánál, és várta, hogy visszatérjen a kómából. Hét. Fizikailag mind a ketten a hoszpitálban voltak, de az Ideátnak nevezett helyen is előfordultak fizikailag és szellemileg egyaránt. Nyolc. Bizonyítási eljárást kell lefolytatnunk, amely során egyértelműen meg kell győződnünk a következőkről. A) Bélteki Miklós és Bélteki Mária azonosak-e Luis Paris zsurnalisztával és Kereoka Celi kísérővel? B) Hol terül el Ideát? C) Kik és milyen célból hozták létre? D) Kik és miből tartják fenn? E) Ügynökeinket hogyan küldhetjük el oda?

A falon túli feladatismertetés és okfejtés tényleg azt jelenti, hogy nem tudják, kik vagyunk? Jó ez nekünk? Milyen veszélyeket tartogat számunkra?

Ismét a nő hangjának biohullámait érzékeltük.

– Azt javaslom, hogy várjunk még, hiszen a meghallgatások nem fejeződtek be. Bármikor új, használható adatokhoz juthatunk. Folytassa mindenki a munkáját!

”Van egy kérdésem” – közöltem feleségemmel szótlanul. „Hogyan szólítsalak: Mari vagy Mary-7?”

„Teljesen mindegy!” – sugározta Mari vagy Mary-7. Majd visszakérdezett: „Szerinted ők is érzékelik a biohullámainkat?”

„Nem! Nem! Különben már értesültünk volna róla. Például az előbbi beszélgetésükből. Ennek ellenére bajban vagyunk.”

„Szerintem is, de várjuk meg mi is a kísérlet végét. Közben kitalálunk valamit.”

„Tudsz még relaxálni?”

„Próbáljuk meg együtt!”

Leültünk az asztalhoz. Megfogtam Mary jobb kezét. Csak most tűnt fel, hogy testileg mindketten magunkon viseljük az ötven év feletti kor jegyeit. Szellemünk fiatal maradt, de arcunkon is elmélyültek a ráncok.

Lehunytam a szemem, és Ideát mediterrán klímájára, kastélyunk előtti medencénkre, pálmafáinkra gondoltam. Testem elernyedt. Teljesen megkönnyebbültem. Ezek szerint nagyon izgulhattam, különben nem éreztem volna pozitív változást az előző állapotomhoz képest. Mary ugyanúgy közvetítette biohullámait, mintha Ideát lennénk. Közölte, hogy nem lesz az átprogramozóm. Erre nem kényszerítheti többé semmilyen erő. Megszűnt a negatív irányító hatás.

Mary-7 biohullámai egyesültek az enyéimmel, és akkor már egyértelműen bebizonyosodott, hogy a szobában maradunk, mert ott a helyünk. Nem repülünk vissza… De őrizzük meg ébrenlétünket! Kristoforo és Nicolix közeledett a folyosón.

Kis idő múlva kopogtatást hallottunk. Miután a bejönni szándékozók nem kaptak választ, lassan kinyitották az ajtót.

– Nézd! Elaludtak.

– Lehet, hogy már CV-23-as állapota kerültek. Tedd közelükbe a műszert!

Rövid idő telt el. Kristoforo hozzánk fordult:

– Mária és László! Hallanak engem?

Szinte egyszerre hangzott el igenlő válaszunk.

– Bélteki úr, kérem, folytassa elbeszélését!

Akaratlanul jöttek számra a szavak. Nem tudtam és nem is akartam meggátolni.

VII. Átkódolás szabad akaratodból

Amikor Ideáton „illetlen” dolgok jutottak eszembe, nem akartam, hogy Mary-7 megtudja. Úgy tűnt, olykor ez fordítva is igaz. Néha ő ment legalább ötven méter távolságra. Hol a rózsalugas árnyékában, hol a virágágyások között terítette le elektronikus pamutból font takaróját. Megalapozódott az a gyanúm, hogy ő is az itteni normáktól eltérő gondolatokat fogalmazott meg, és nem szerette volna, ha erre rájövök.

Egyszer nem ment elég messzire, mert be tudtam lépni a képzeletébe. Fantáziájában megjelent egy kocsi. Beült. Hallgatta a szél tombolását, és nézte a röpködő papírfecniket, száraz leveleket, amelyekkel a hatalmas erő játszadozott. Ezek a tehetetlen tárgyak boldogan elfogadták a táncot. A szél azonban becsapta őket, mert amint már a magasban szálltak, másfelé fordult. Visszahulltak a földre – az eufória nem tartott sokáig! Szárnyszegetten, reményvesztetten, szemétként gördültek a földön. Pedig milyen felemelő érzés volt a szél erejétől hajtva fent repülni, ahol mérhetetlenné tágult a horizont!

Hirtelen elkezdett szállingózni a hó, aztán a sűrű pelyhek keringtek, keveredtek, összeölelkeztek. Rövid idő múlva a fehér lepel annyira rátelepedett Mary kocsijának ablakára, hogy eltakarta a kilátást.

Fekszel a napon, és hóesést látsz magad előtt; úgy jelenik meg a hideg, hogy a testeden nem fut végig, nem ráz meg, mintha nem is veled lenne kapcsolatos! Furcsa!

Mikor volt, mikor lesz valójában hóesés? Nem vágyom a hideg után, hogy meggémberedjenek a tagjaim, de mindenképpen kellene valamilyen változás! Egész nap ülök, fekszem, sétálok, gondolkodásomat valaki vagy valami irányítja. Ez az erő itt fészkel bennem! Mari elöl pedig néha „bujdokolnom”

kell, mert lehet, hogy ő az, aki figyel, vagy éppen irányítani akar. S ha így van, most mi a célja azzal, hogy hóesést képzel maga elé, s ezt tudtomra adja?

– A bujdosás nálunk nem szokás, és egyáltalán nem lehetséges! – sugallta Mary rezgéseivel.

– Ilyen távolságból nem szoktál érzékelni!

– De igen! Tehát unatkozol? Változást szeretnél? Most megkapod!

Nem mondta fenyegetően, hangja tárgyilagos maradt.

És akkor már én ültem abban a kocsiban, amelynek ablakaira rátelepedett a hólepel. Csak a fürdőruhám volt rajtam, hiszen néhány másodperccel ezelőtt még a medence szélén feküdtem a napozóágyon. Dideregtem, izmaim remegtek, csontjaim összerándultak, és koccanásaik olyan rettenetes dörrenésekbe csaptak át, amilyeneket még sohasem hallottam.

– Én nem ezt akartam! Segítség!

Mary hangját hallom a távolból.

– Képzeld azt, hogy meleged van! Mondd ki, ismételd el: „Melegem van, melegem van!”

Tudatosította bennem, hogy megmenekülésemnek ez az egyetlen ára. Ki tudja hányszor, elkiabáltam a mondatot, de nem lett meg a pozitív eredménye.

– Mindig a mi igazságunkat fogod képviselni?

– Igen!!! Bármit megteszek, csak innen szabaduljak ki!

Az ismeretlen hang egyre messzebbről ért el hozzám; kongott-bongott, a szavak határai feloldódtak, a mondatok összemosódtak, majd mixtúrában kavarogtak körülöttem.

Rövid repülés után ismét a medence melletti napozóágyon eszméltem fel.

Már felmelegedtem…

Nem, nem említem meg testvéremnek, mi történt…

Agyam olyan biorezgéseket bocsát ki, amelyek hatására látomásaim vannak. Maryvel játszadozom egy vörösrózsabokrokkal teleültetett kertben. Öt-hatévesek lehetünk. Csengő kacagással fut el előlem, én azonban nyomában vagyok.

Egy hatalmas tölgyfa törzse körül keringünk, majd egy tavacska felé vesszük az irányt.

– Állj meg, testvérkém! – kiáltom utána, mert egyre jobban kifulladok.

Mary lassan hátrafordul. Csúfolódva kinyújtja a nyelvét, majd szalad tovább. Nem követem, nincs hozzá erőm.

Nagy sebességgel kilőnek valahová, mert nem futok utána. Fejemben óriási nyomást érzek. Gyomrom majdnem kijön a számon. Kegyetlenül durva! Aztán hirtelen teljesen elernyedek. Ez felér egy halmazállapot-változással!

Fekszem egy dobozban, mégis mindent látok, ami körülöttem történik.

– Kedves Nézőink! – mondja egy elegáns férfi! – Történelmi eseménynek lesznek tanúi most, amikor Luis Parit hibernálja Privilegius professzor. A tudományos kísérlet célja, hogy akkor térjen vissza közénk, amikor megjárta a Vénuszt, és elhozta a más világok által otthagyott emlékképeket.

Látom, hogy a hibernáló helyiségben az említett személy helyén egy ember formájú baba fekszik. Félhangosan magam elé mormolom.

„Kedves Nézők! Ne higgyék el, mert innen, közelről látom, hogy ez nem hibernált ember, hanem plasztik tárgy…"

Ekkor két neogárdista odarohan hozzám, szétfeszíti a számat, majd beledug valamit. A vége kiáll és vibrál…

Sem kellemesnek, sem illatosnak nem mondható az a tárgy, amelyből valamilyen ragacsos anyag folyik belém. Közben rá kell eszmélnem, hogy olyan dolgot vontam kétségbe, amely magasabb elvi szempontból *igaz*. Ezt az igazságot kell elismernem létező valóságként. Egy belső inger elismételteti velem legalább harmincszor.

„Szabad vagy, mert annak születtél, mert elhiszed, hogy szabad vagy! Ebből ered boldogságod és örömöd. A hazugság negatív szó, de pozitívvá válik, ha igazságnak nevezzük. Ne lépd át a realitás és az irrealitás határát!"

Aztán szertefoszlik a kép, a gondolat.

Ismét a rózsalugasban találtam magam.

Maryt váratlanul érte, hogy fekvő helyzetben megjelentem mellette.

– Hogy kerülsz ide? Az előbb még a medencénél voltál.

– Furcsa, hogy nem tudod…

Elmeséltem neki látomásomat. Nem csodálkozott rajta. Én viszont megkérdeztem:

– Hogy lehet az, hogy olvasol a gondolataimban, mégsem sejted, hol voltam?

– Nem tudom. Ez is része az átprogramozásodnak. Ne légy ennyire érzékeny, kérlek!

– „Érzékeny?!" Megtudtam, hogy az igazság kimondásáért kerültem ide. Megmondtam, hogy másképpen látok, mint a hatalmasok!

Mary rám vetette csodálkozó, ugyanakkor megnyugtató tekintetét.

– Ó! Tejút nagyságú bocsánat! – feleltem némi gúnnyal. – Nem érvényes az egész! Beletörődtem. Visszavonom. Az én igazam nem igaz!

Ezzel az utolsó mondatommal vajon mire mennek megfigyelőim?

– Nem vagy elég laza, belenyugvó, türelmes, megértő, elfogadó!

– Mondd meg nekem, kedves Mary, ez egy valódi létezés, amiben mi vagyunk, vagy csak virtuális valóság?

– Nem tudom – feleli gépiesen nővérem. (Ha egyáltalán testvérem!)

– Én sem tudom… Te sem tudod, ő sem tudja, mi sem tudjuk, ti nem tudjátok, ők sem tudják… Semmi mást nem tudunk, csak igét ragozni?!

Testem váratlanul elerőtlenedik. Vonszolom magam. Mary előttem megy, nem akar megállni. A távolság egyre jobban nő. Látom, hogy rossz irányba halad.

– Ne, arra! Vigyázz, veszélyes! – kiáltom utána. – Beleeshetsz a tóba!

Alig mondom ki, hatalmas csobbanás, és testvérem a vízből segítségért kiabál. Nem tudok utána futni, mert lehúz a

föld, mágnesként tapadok hozzá. Milliárdnyi tűszúrást érzek, tüdőm

és szívem működése leáll. Összegömbölyödnék, de hiénafejű emberfélék jönnek, megragadnak. Felfektetnek egy asztalra. Mindkét bokámra, csuklómra hideg bilincseket tesznek, majd ellentétes irányban húzni kezdik.

– Jaj, Mary! Hol vagy? Hol keresselek?

Hirtelen megszakad a képsor. Mary csodálkozó hangjára nyitom ki a szemem.

– Itt vagyok, és itt is voltam, testvérem.

Nehezen térek magamhoz. Először kettőt látok belőle, pedig ez sem reálisan, sem irreálisan nem lehetséges. Várnom kell egy kicsit. Felülök.

– Nem kérdezed meg, hol voltam? Vagy úgyis tudod?

– Ne haragudj, nem tudom, miről beszélsz! – felelte közömbösen.

– Ez azt jelenti, hogy nem akarod megmondani. Egyébként a ti logikátok szerint nem szabad ilyet kérdeznem.

– Miért a *mi* logikánk szerint? Ez rád nézve is kötelező eljárás.

„Eljárás?!" Milyen szó ez?! Jaj, csak nehogy elmeséld nekem az értelmét! – gondoltam, és tudtam, hogy eljut hozzá. Szó nélkül bementem a kastélyba.

Mióta háromszor nem vettem be a kék színű kapszulát, éjszaka nem tudtam jól aludni. Lehet, hogy ez csupán relaxálás volt. Hallgattam, amint az ablakon a csöndes zápor csöppjei kopogtak. Az áldásos eső minden harmadik nap érkezett. Most már ki tudtam számítani a holnaputánokat, és képes voltam kikövetkeztetni, hány nappal korábban történt valami. Előre gondolkodnom nem sikerült, de visszafelé működött. Lehet, hogy nem volt semmilyen jelentősége, de örültem, mert ezt parancs nélkül, egyedül találtam ki.

Szobám falai elhangzott és elhallgatott titkok ijesztő értelmét fogadták magukba. Mondatokat olyan korokból, amelyekre nem emlékezhettem. Mégis a falaktól vártam a megfejtést, amelyeken az árnyékoknak egyre jobban távolodó foltjait

fedeztem fel. A falaknak emlékezniük kell, mielőtt végleg elmerülne, eltűnne minden!

Este bátor lépésre szántam el magam. Mary kapszuláját szétcsavartam, és a benne lévő sárga port leengedtem a fürdőszobában. Lefekvés előtt én tettem be Mary szájába kedveskedve:

– Na, hadd etessem meg a testvérkémet! – kértem esdeklő hangon. Azután adtam neki néhány korty gyümölcslevet. Most egy kicsit nyugtalanabbul alszik. Lélegzése áthallatszik a nappaliból…

VIII. Tilos érzelmek

Úgy éreztem, hogy a napok egyre gyorsabban zsugorodnak Ideáton. Ez azonban nem lehetett valóságos, mert a mesterien megtervezett és megvalósított világunkban ilyen változás nem következhetett be. Vagy inkább én változtam meg? Nem vagyok már teljesen olyan, mint társaim. Ahogyan rövidebbeknek tűntek a napok, egyes események is egyre jobban elmosódtak. A szívem mintha elsodródott volna Marytől, ugyanakkor mégis közelebb került. De ez egy másik szív volt. Hogy lehet két szívem? Két ellentétes érzésem…

Lekapcsoltam az ágyamnál függő kis lámpát. Az ablak előtti fák leveleinek résein át fényes csillagok jelentek meg. Mary a saját szobájában aludt. Úgy tűnt azonban, hogy mellettem fekszik, közelebb húzódik, egyik karját a mellkasomra helyezi. Körülvesz, és lassan erősödik bennem egy hullámzás, amelyet ő sugároz belém. Az örökkévalóságig szívesen éreztem, élveztem volna! De hát mi azt hisszük, hogy az örökkévalóságban vagyunk Ideát! Akkor ez most milyen érzés? Máshol is létezik örökkévalóság? Tüdőm kitágult, s ha volt eddig valamilyen láthatatlan fal közöttünk, éreztem, hogy leomlik. Létrejött bennem a nyugalom és a béke királysága.

Sejtettem, hogy azért van ez az átalakulás bennünk, mert kapszuláink tartalmát leengedtem a csapvízzel. Az ilyen és ehhez hasonló titkaimat megtanultam elrejteni; kibocsátott rezgéseim nem érték el Maryt, nem árulták el negatív gondolataimat. Ennek már nyolcadik napja. És íme: új időszámítás alakult ki bennem. Itt és eddig a múltban csak a tegnapelőttig jutottam el, de most már régebbre is visszaemlékszem. Megnevezem, megjelölöm a napokat egy számmal és elraktározom.

A kilencedik napon este Mary elkezdett zuhanyozni. Máskor látványa semmilyen érzelmet nem váltott ki bennem.

Most mintha kettéváltam volna. Szinte kívülről néztem és láttam magam, amint eléggé el nem ítélhető módon végigtapogattam egész testét. A keltett rezgések a szeretettől teljesen eltérő hullámokat váltottak ki bennem. Szavakkal nem lehet kifejezni azt, amit az ember nem látott, nem érzett soha.

Én is beálltam a zuhany alá. Testemen érzem Mary testét, bőrének bioáramai mágneses burkot képeznek rajtam. Őrületbe kerget ez az új, szokatlan érzés! „Őrületbe?!" – ismét egy olyan szót használok, ami negatív érzelmet takar. Testem megborzong tőle, agyam egyszerűen tudomásul veszi.

Fürdés után mindig a szokásos esti ellenőrzés következik a tükörgép előtt, amely a „Vizsgálat indul" szóbeli utasításomra körbepásztáz sárga, majd zöld fénynyalábokkal. Néhány másodperc múlva a gépi hang közli: „Vérnyomás: normális. Légzés: normális. Szívműködés: normális. Elmeállapot: normális. Telepek: feltöltendők. Izomállapot: normális. Vércukor: normális: Koleszterin: normális. Látás: normális. Szaglás: normális. Bőrreakcó: normális." És még vagy harminc hasonló adat.

A kilencedik nap este a kabinban Mary samponjának finom illatát éreztem, és egész testem kellemesen bizsergett tőle. A vizsgálatkor néhány adatban meglepő eltérés mutatkozott. Vérnyomás: 170/90/78, tehát magas. Izomállapot: feszült, de nem kórós. Telepek: feltöltve. Bőrreakció: impulzív. Elmeállapot: negatív érzelmekkel telített. Feladat: gondolkodj kevesebbet, szüntesd meg az asszociációs tevékenységet!

Visszakérdeztem: „Milyen negatív érzelemről beszélsz?"

„A kérdés nem értelmezhető" – hangzott az egyértelmű válasz. Aztán másképpen próbálkoztam:

– Ki váltotta ki a negatív érzelmeket?

– Mary-7, de nem tehet róla. Ezen egyedül neked kell változtatnod.

– Hogyan?

– Gondolkodj kevesebbet! Szüntesd be az asszociációs tevékenységet!

– Mary tud arról, amit most mondtál nekem?

– A kérdés nem értelmezhető.

Automatikusan kikapcsolt. Attól tartok, hogy a normálistól eltérő mutatók aggodalomra adnak okot. De miért tartja mindazt negatívnak, ami számomra kedves, új és nem veszélyes?

A szokásostól eltérően Mary még nem feküdt le, megvárt a szalonban.

– A tükörgép nem a szabványos adatokat közölte rólam. Mi lehet ennek az oka?

– Én is ugyanezt akartam kérdezni. Milyen paramétereid tértek el?

– Vérnyomásom a normálisnál kissé magasabb, de nem kóros. Elmeállapotom aggodalommal telített. Telepek: feltöltve.

Én is elmondtam az eltérő paramétereket.

– Aminek te is a tudatában vagy, megpróbálod eltitkolni, pedig testvér a testvérnek mindig igazat mond!

Mary elgondolkodott, vagy inkább csak színlelte. Időt akart nyerni.

– Mondd ki előbb te, jó? – kérte.

– Valami nincs rendben az automatikus vizsgálat szerint. Úgy gondolom, hogy az utóbbi napokban önállóak lettünk, megváltozott a reakciónk, a világlátásunk. Látod most is! Olyan szavakat használok, mint előtte soha. „Világlátás!" Melyik, milyen világ látása?

– Én azt érzem, hogy olyan dolgok történnek velem, amilyenek egy igazi emberrel. Például a rossz hangulat, negatív szavak és gondolatok, pesszimizmus vagy mi a csoda!

– Két héttel ezelőtt még nem mondtad volna: „mi a csoda", meg „pesszimizmus".

Erre nem reagált, viszont a „két héttel ezelőtt" kifejezést furcsának találta, mert ilyen időmérés eddig nem volt nálunk!

– Azt mondta a tükörgép, hogy kevesebbet gondolkodjak, és szüntessem meg az érzelmi asszociációkat – jegyeztem meg.

– Ugyanezt a választ kaptam én is. Akkor most az a kérdés, hogy az automata hibásodott meg, vagy mi lettünk bete-

gek. De az a valószínű, hogy el akarják tiltani tőlünk az érzelmeket. Mégis valamilyen erő vagy hullám elkezdett bennünket átformálni. És ennek a folyamatnak még nincs vége.

Darabokban szakadtak ki belőle a szavak. Aztán úgy éreztem, bele kellene bújnom-bújtatnom egész lényemet narancssárga kimonójába, hogy teljesen egyesüljek vele. Mégsem tettem egy mozdulatot sem, mert gondolataimat enélkül is felfogta. Mary tovább beszélt, de nem figyeltem rá. Megakadt a szemem szépségén, és az ebből sugárzó vonzerő mágnesként hatott rám. Túlcsordulóan ragyogónak láttam. A sárga gabardin huzatú karosszékben ült. Lábait keresztbe tette, s így forrásként szolgált férfiúi izgalmam felkeltéséhez. Ugyanolyan magas, mint én, és női testrészei milyen vonzóak! Hogy lehet az, hogy a szükségtelennek mondott, objektíven ki nem fejezhető szerelemnek ilyen vonzó idomai vannak?

A szerelem kérdéseiről nem akartam vele közvetlenül beszélni. Egyszer már elutasított, bár gyengéd célzásaimra olykor bíztatóan, mégis mindig testvéri szeretettel reagált. Vártam, talán hiába vártam az alkalmas pillanatot, amikor gondolataimmal tudtára adhatom, és kideríthetem a véleményét. Vajon változott-e már? Lehetne-e szerelem Mary és köztem? Valójában saját testem és lelkem biológiai, fizikai, biofizikai működésének folyamataival sem vagyok tisztában…

– Min töröd a fejed? Olyan hosszú ideje? – kérdezte akkor. Erre azért nem számítottam, mert legalább ötven méterre volt tőlem. Éppen kedvenc virágainak, a tarkabarka petúniáknak a szaporításával volt elfoglalva.

– Jól tudod, mire gondolok, előtted nem lehetnek titkaim! – mondtam félvállról, mert attól tartottam, hogy tényleg felfogta a jelzéseimet.

– Nem, ilyen távolságról és ilyen munka közben csak a tényt érzékeltem, vagyis alkotó módon gondolkodsz, talán filozofálsz is.

– Tudtommal ez nem tilos! – vágtam vissza kissé ingerülten. Az ilyen stílus itt szokatlan és nem illendő.

Odamentem hozzá, hogy segítsek a petúniák átültetésében.

– Amicus, testvérem! Nem szabad idegesnek lenned. A szeretet…

– Ez az! – vágtam közbe. – A szeretet mindent legyőz. Éppen azon gondolkodtam, hogy virágaid szaporodás közben vajon érzik-e ezt a testvéri szeretetet.

Mary felkacagott. Szinte visszhangzott tőle a sziklakert, amelyet vékony kőfalak választottak el a tágasabb résztől.

– „Szaporodás közben…?!" Hogy te miket tudsz kitalálni?!

– Ez tény, Mary! Amikor az egyik növény gyökereit elválasztod a másiktól, és úgy ülteted el, hogy egy újabb keletkezzen, akkor…

– Jó, rendben! – csillapodott le. – Én ezt eddig ültetésnek vagy dugványozásnak neveztem

– Így van! Vagyis minden dugványozással egy új életnek adsz teret, lehetőséget. Te adod nekik az életet.

– Mint egy anya?! – tette fel döbbenten a kérdést.

– Igen is, meg nem is. Nagyon jól tudod, hogy az emberek hogyan szaporodnak természetes úton.

– Figyelj, Amicus! Bármilyen lexikonból képes vagyok idézni, milyen eszközökkel keletkezik az élet egy *természetes* nő méhében. – A „természetes" nőt különös nyomatékkal ejtette ki.

– És honnan tudod, hogy te nem vagy *természetes nő*?

– Ez evidens. Te sem vagy *természetes férfi*. Ez belénk van programozva.

– Nagyon jól látod! És ezt a programozást vajon kik végezték? Klónok, robotok vagy természetes emberek? Kiknek az érdekében állhat, hogy azt higgyük, képtelenek vagyunk a természetes szaporodásra? Miért nincsenek közöttünk gyerekek? A mindent átható testvéri szereteten kívül miért nem vagyunk képesek szerelmet érezni, „dugványozással" szaporodni, mint a virágaid?

– Amicus! Ez így olyan sok kérdés! És mindegyik annyira szokatlan! Nem tudok válaszolni. Azt javaslom, foglalkozz in-

kább valami mással! Úgy érzem, most nem vagy eléggé feltöltve pozitív energiával.

Ez a párbeszéd régebben zajlott le közöttünk. Most teljesen váratlanul felelősségre vont:

– Ki ad neked utasítást, ki kényszerít téged arra, hogy kiürítsd a kapszulákat?

Erre a felismerésre nem számítottam. Mindig kínosan ügyeltem, hogy ezt a műveletet elszigetelten és tőle nagy távolságban végezzem el.

– Miből sejted ezt? – kérdeztem kissé ingerülten.

Mary felnevetett.

– Mintha nem tudnád, hogy olvasunk egymás gondolataiban!

– De én.., de én… ezt titokban akartam tartani – magyaráztam volna zavaromban, de Mary közbevágott.

–… mert az a bizonyos erő, amiről az előbb beszéltél, erre kényszerít. Engem is. Ezért nem szóltam eddig, mert mindent tudtam.

– Ez azt jelenti, hogy beleegyeztél?

– Nem! Beletörődtem, rákényszerültem. Egyébként túlságosan kíváncsi vagy! Ez pedig nem vezet jóra.

– Hát hová vezet? Egy újabb büntetéshez?!

– Nem tudom, vagyis még most nem mondhatom el, mert nincs rá programom.

– Honnan küldik hozzá a programot? – kérdeztem türelmetlenül.

– Biztosan Odaátról… De nem szeretnék veled erről többet beszélni.

Valahonnan üzenetet kaptam kék biosugarak útján: „Fejezd be a kérdezősködést!”

IX. A szerelem szárnyai

Mary összehívta a stúdióban az újságírókat. Néhányan csak a képernyőn voltak jelen.

– Ki miről szeretne írni? – kérdezte Mary. A többiek nyilván már számítottak erre a sztereotip mondatra, mert majdnem egyszerre próbáltak válaszolni – túlbuzgott bennük a közlési vágy. Aztán mégis valamilyen hierarchikus sorrendben nyilatkoztak.

– Már régen szerettem volna verset írni a napsugárról – mondta Anna-2. – Bizonyára ti is tapasztaljátok, hogy országunkban ő éltet mindent és mindenkit.

– Engem lenyűgöz az alkonyat szépsége – lelkendezett Erik-4. – Ha nem lenne, akkor a holnap nem virradna ránk, és megszűnne az idő folytonossága. Barátaim! Én ezt fogom megörökíteni.

– Idő! Igen, az idő..., amely részekre osztható, mégis végeláthatatlan, hiszen a tegnapelőttök és a holnaputánok sorát nem számolja senki. Mégis beosztjuk, elszámolunk vele magunknak, másoknak, követni tudjuk. – Rozalia-10 ezeket az őrületes közhelyeket olyan átszellemülten mondta, mintha ő lenne az Idő Angyala.

– Itt mindig virágzik az orgona: cékla-lila, falfehér, tarka, citromsárga, felhő-kék, fűzöld, fakéreg-barna... – Gustav-12 a színek orgiájának mindkét kezével nyomatékot adott, mégpedig úgy, hogy felsoroláskor ki- és befordította tenyerét. – Ha festő lennék, akkora orgonafákat festenék, hogy illata betölthesse egész Ideátot. Ugye, Mary, lehetséges, hogy ezt kifejtsem?

– Természetesen, szabad akaratodból. Ugyanez vonatkozik mindenkire – nyugtázta testvérem mosolyogva.

– Minden éjjel álmodom valami szépet – folytatta az ömlengések sorát Zita-2. – Egy különleges, de nem titokzatos he-

lyen járok, ahol kicsit más a tudatom, mint a mi világunkban. Részleteket előre nem szívesen árulnék el. Álmaim netovábbja – ez lesz a címe.

Az egyik képernyőről egy rövid hajú szépség tekintett le ránk, és tudta, hogy ő következik. Miután meghallotta a végszót, bejelentkezett.

– Aki még nem ismer… Kristyna-11 vagyok. Tegnapelőtt érkeztem hozzátok. Remekül érzem magam. Minden nagyon tetszik. Mindannyian a kapszulákból merítjük az erőt, a tudást, az illemet. Ezekben van a mi életünk programja; a ma, a holnap, a holnapután, amely aztán tegnappá, tegnapelőtté válik. Erről a körforgásról szeretném kifejteni gondolataimat…

Miért hangzik el ennyi ostobaság? A válasz persze egyértelmű. Így és erre programozták be őket. Nyilván engem is, de bennem olykor mégis felmerülnek *reális*, vagyis nem ilyen művi gondolatok. Aztán elmúlnak, mert a másik énem (vagy programom?) kioltja őket.

Még ketten fejtették ki, hogy milyen jó témáról fognak írni, amikor én következtem. Leereszkedtem a többiek szellemi színvonalára, és némi iróniával hosszabb fejtegetésbe kezdtem:

– Én már régóta hallgatom, hogyan nő a fű. Méréssel, árnyékkövetéssel, szemmértékkel, hangerősítéssel észre tudjuk venni, mennyit magasodik naponta egy fűszál, s közben milyen hangot ad ki. Talán én vagyok eddig köztetek az egyetlen, aki hason fekve, előre megfontolt szándékkal, szabad akaratomból ilyen megfigyelést végzett. Csak olyan magasra nő, amilyenre beprogramozták. Tovább nem magasodik, de ilyenkor is állandóan dallamot bocsát ki. A fűszálak különleges hangját jó lenne rögzíteni, felerősíteni, hogy gyönyörködhessetek benne. Innen már csak egy lépés az, hogy megörökítsük a többi növény szárba szökkenését, és az egészből egy csodálatos szimfóniát komponáljunk.

Nem értem, hogy voltam képes magamból ennyi áltudományt kipréselni. Azaz mégis… Erre vagyok beprogramozva…, de erről nem szabad tudnom.

Hangos „bravó!” és „gratulálok!” hallatszott innen-onnan. Megnyugodtam, és minden porcikám elégedett volt a váratlan sikertől.

– Határidő nincs – nyugtázta Mary –, de az lenne a legjobb, ha valamelyik holnapután megírnátok.

Miután mindenki elment, kettesben maradtunk.

– Mondd, testvérem, más szakmabeliek nem szoktak összejönni és hasonló ostobaságokat kitalálni? – kérdeztem.

– Erre mit feleljek? Igen, ők is találkoznak, eszmecserét folytatnak, de nyilván nem találnak ki ostobaságokat. Kérlek, ne ragaszkodj el a mi valóságunktól. Egyébként ez a „hogyan nő a fű?” nekem is nagyon tetszik, maradj meg ezen a szinten. Kérlek…

– Ahogy óhajtod – egyeztem bele, mert ezt parancsolta a programom.

Hazamentünk. Úsztam, majd napoztam. Aztán szememre helyeztem a rózsaszínű teleaspektusos szemüvegem. Egy monitor jelent meg. Mögötte egy stúdió. Benne asztalt és fotelt látok, hátul erdő zöldell. A szőke bemondónő világos lila blúza és szoknyája ettől kontrasztosan eltér.

– Az ideátiak teljes szabadságban élnek – mondja meggyőző mosollyal. – Nemcsak abszolút, hanem a szó relatív értelmében is. Testvéri szeretetben létezünk, boldogok vagyunk. Városunk egy megtisztító, másképpen szólva átíró intézmény, amelyben előre programozott módon mindenki éli életét. Mitől kell megtisztulnia? A negatív érzésektől: félelmektől, hamisságoktól, valótlanságoktól, indulatoktól, bánattól, bűnöktől, a bíráló hajlamtól, a meggondolatlan, ösztönös, másokat sértő cselekedetektől.

– Most mondhatod, hogy te ilyet nem követtél el. Ideáton már valószínűleg nem, de téged őrződdel együtt mégis ide transzportáltak. Örülhetsz nekünk, mert itt harmóniában,

boldogan élhetsz tovább. Nem kell véleményt nyilvánítanod, relaxálás közben elringathatod magad, gyönyörködhetsz az ideáti világ szépségeiben. Azt csinálhatod, amit beléd programoztak. Így mindig tökéletes lehetsz. Őrizkedj azoktól, akik tiltakoznak ez ellen az ideális életforma ellen, és gonosz módon befolyásolni akarják gondolkodásodat. Lehetnek őrzők, azaz testvérek, megbízottak, vagyis küldöttek, akik próbára akarnak tenni. Nem ismered, de ismerd fel őket! Ne hallgass rájuk!

Nem értettem. Azt sem, honnan és miért jöttem, meddig maradok. De ezeket a kérdéseket nem szabad feltennem.

A bemondónő váratlanul megszólított.

– Kedves Amicus-1! Én Valerie-3 vagyok. Az imént fogtam a hullámaidat. Azt kérdezted, hogy miért vagy itt, meddig maradsz, és honnan jöttél. Most meglepődtél, mert máris láthatod magad a monitor jobb felső sarkában. Kérdéseidre nem tudok válaszolni. Megérkezésünk előtt mindenkiből kitörölték ezeket az információkat, emlékképeket.

Zavarba jöttem.

Valerie ezt is megérezte.

– Egészen furcsának tartod a telepatikus módszert. Szabad akaratomból tudok olvasni agyhullámaidban. Ez így jó. Senki sem vihet rossz útra, és elérheted a tökéletesség állapotát. Boldog leszel, mert elfogadod, hogy nem vagy egyedül. Mi gondoskodunk rólad. Mary-4 is azért van állandóan melletted. Nos, örültem, hogy megismerhettelek, Amicus-1. Gondolataidat sikerült jó irányba terelnem.

Aztán automatikusan elkezdtem beszélni, és valamilyen belső kényszer diktálta a mondatokat.

– Kedves Társaim! Én mindig nagyon örülök, hogy Mary-4 testvérem megmondja, mit kell csinálnom. Ígérem, hogy minden rossz gondolatot kiűzök magamtól, hogy Ideát levegőjét, boldogságot adó atmoszféráját élvezhessem.

A Központi Ház találkozóhely, ahol az ideátiak az árnyas kertben szoktak összejönni. Evés-ivás közben társasági életet

élnek. Ma azok vesznek részt, akik a nevük után az egytől kilencig számot viselik. Mary szerint legalább háromszázan vagyunk, és különböző foglalkozású emberek képviseltetik magukat. Tudni kell, hogy itt a képesítését, beosztását mindenki inkább névként, mint hivalkodásból vagy hozzáértésből viseli. Munkájáról még egy asszisztens agykapacitásának megfelelően sem tud konkrétumokat mondani.

A jelenlévők két hosszú sorban állnak. Egymás előtt kissé meghajlunk, bemutatkozunk, és megmondjuk a foglalkozásunkat is: oktató, miniszter, sofőr, biotermész, kommunikátor, titokfeloldó, titkosító, léleklelkész, szóvivő, lézerológus, tapsoló, tárgyaló, pozitivista, teoretikus, empatikus, reformer, instruktor, illatszakértő… Aztán beállunk a sor végére, hogy az utánunk érkezőket fogadhassuk. Nem tudom, mennyi idő telik el, amikor szétszéledünk. A hűtött asztalokon, pultokon ételek, italok sorakoznak. Maryt valaki elhívja, vagy elsodródunk egymástól a tömegben. A mellettem álló, tányérjára ételeket szedő férfi bemutatkozik. Megkér, hogy együtt üljünk asztalhoz. Stefan-8 azzal dicsekszik, hogy költő. Nem érti, hogyan kerülhetett ide. Aztán elmondja egyik versét:

„Azért születtem,
Hogy súlyomból annyit veszítsek,
Amennyit érzelmeid vizéből ki tudok szorítani.

Azért születtem,
Hogy szerelmünk egyszeregyében
Mindig én lehessek
Az egyszer egy.”

Furcsa ez a gondolkodás ebben a világban. Mivel itt nincsenek negatív érzések, ezért most nem haragudhatok rá, nem vethetem meg.

– Szeretet és szerelem! Szerintem meg kellene különböztetni ezt a két érzést. Az igazi eltérést csak a szívünkben érezzük… és egy kicsit lejjebb is – teszi hozzá Stefan. – Nem szabad idegenkedni a szerelemtől, csak azért, mert nem ismer-

jük. A szerelemnek nincs szüksége szóra, nem azzal kell kifejezni! Érezni kell! Csak önmagával fejezhető ki.

– Bátor vagy! – mondom, mert más nem jut eszembe. – Ideáton a szerelem állítólag gusztustalan, ízléstelen, ártalmas, ezért nem csinálja senki.

– Testvérek között nem jöhet létre. Arra gondoltál-e már, hogy más nővérét viszont lehetne szerelemmel szeretni?

– Nem tudom – válaszolom. – Bár rendkívül éles elmére valló megfigyeléseket mondtál, ez azonban csak fantázia, mert nincs benne semmi tényszerű… Kénytelen vagyok megkérdezni. Te őr vagy? Próbára akarsz tenni? Ki küldött? Hol van a párod?

– Nem tudom – feleli villámgyorsan. Majd visszakérdez:

– Hallottál már a forradalmárokról?

– Hogyne! – válaszoltam. – Gyökeres átalakulást akaró személyek, akik arra is képesek, hogy ezért erőszakot alkalmazzanak. A forradalmár kilóg a sorból, felrúgja a szabályokat, törvényeket, tehát nem közénk való.

– Ezzel most sarokba szorítottál. „Nem közénk való.” Igazad van. Én szeretnék ideáti maradni. Akkor inkább kortyoljunk egyet a jéghideg kókusztejből. Testem hőháztartását ilyen kellemes időben ez egyenlíti ki leghatékonyabban.

Stefan-8 volt eddig az egyetlen itteni, akinek volt valamilyen épkézláb, saját gondolata. Nem tudtam azonban, hogy milyen célból mondta el nekem. Úgy láttam jónak, ha nem merülök el a szeretet és a szerelem gyakorlati értelmezésében. Néhány lépéssel arrébb Rozalia-10 kolléganőm várta, mikor szólíthatna meg. Magával hozott tálcáján egy pohár ital; tányérján alig maradt négy-öt szem tejfölben ragadt borsószem. Illetlen dolog másokat negatív színben feltüntetni, de ha saját magamnak kellene bevallanom, akkor azt mondanám, hogy a fejében is annyi tudás lehet, mint amennyi borsószemet meghagyott.

– Olvastam a mozgó kukákról szóló cikkedet. Gratulálok. Szenzációs volt! – mondja minden átmenet nélkül.

– Mi volt benne a szenzációs? – kérdezek vissza, és várom az indoklást.

– Nem tudom, de szenzációs volt!

Ez aztán a bölcs válasz!

– Én pedig azt olvastam, amit a kristálytiszta víz szerkezetéről írtál. Szenzációs volt! – replikázok enyhe iróniával. Bár ő valószínű ezt nem érzi hanghordozásomon.

– Jaj, köszönöm! – Kortyol egyet a vörös folyadékból. Elgondolkodik. – Mondd, mi volt benne a szenzációs?

– Azt már nem tudom, de hidd el, hogy szenzációs volt, sőt unikum. Ezt én mondom, én Amicus-1.

– Ha te mondod, biztosan extrém volt. Tudod, mindig jön valahonnan valamilyen sugárzás, amely új erőt ad nekem. Bizsereg a testemben minden sejt, és azt diktálja agyamnak, hogy ez a világ a legjobb számomra. Éltem máshol is, ahol nem tudom, milyen rossz dolgot követtem el... Nagyon bánom..., nagyon bánom...

Lehajtja a fejét, és néhány pillanatra szomorúnak, bűnbánónak tűnik, majd így folytatja:

– Csak a jóra, a boldogságra, a teljes szabadságra gondolj! Nézd Maryt! Éppen Valentin-4 kutatómérnökkel társalog a platánfa alatt. Mary nagyon jól néz ki.

– Te is nagyon jól nézel ki!

– Itt mindenki nagyon jól néz ki! Szabad akaratából.

„De Mary a legszebb és a legértelmesebb!" – nyugtázom magamban, majd enyhe meghajlással elbúcsúzom kolléganőmtől.

Úgy harminc méterrel odébb található az említett platán. Oda igyekszem – kezemben félpohárnyi kókusztej jégkockával.

– Gyere, gyere! – hív Mary, amikor felfedez. Kedélyesen mosolyog. – Éppen arról beszélgettünk, hogy Valentin-4 holnap szívesen eljönne hozzánk. Még nem látta a kastélyunkat.

– Persze, persze! Nagy öröm lesz számunkra, ha vendégül láthatunk. Egyedül jössz?

– Nem. A húgommal, Eliza-6-tal.

Kezet fogok vele, majd pontosítom az időpontot.

– Gondolom, reggel tízkor megfelel. Aztán úszunk, napozunk, beszélgetünk, ebédelünk…

– Csak akkor, ha nem zavarunk… – teszi hozzá.

– „Nem zavarunk!" – utánozom a hangját. – Ezt a kifejezést én nem ismerem.

Természetesen tréfának szántam.

De Valentinnek abszolút nincs érzéke a humorhoz. Megmarad a kifejezés eredeti jelentésénél. Arcán csodálkozást látok: miért nem ismered ezt az egyszerű mondatot? Hosszasan elkezd mesélni egy szituációt, amelynek főszereplője a zavarás.

Mary ugyanúgy átéli a helyzet furcsaságát, de felém küldött jelzései nyugalomra intenek. Hallgassam végig, bólogassak, és dicsérjem meg!

– Köszönöm, kedves barátom, most már tudom.

– Nagyon szívesen. Máskor is – feleli ugyanolyan öntudatosan, ahogyan elmagyarázta a legegyszerűbb dolgot a világon.

– Nem vagy te véletlenül tudományos kutató? – kérdezem leplezetlen iróniával.

– Eltaláltad, Amicus! De nem véletlenül vagyok az, hanem szándékosan. Azaz nem vagyok, hanem voltam…, mert itt ugyebár nem dolgozhatom.

Váratlanul egy több rétegű, kék tüll estélyibe öltözött vörös hajú nő lép hozzánk. Bemutatkozunk. Eliza-6, Valentin húga érkezett meg. Különleges illata miatt az első pillanattól kezdve érzem, hogy a szeretetnél sokkal erőteljesebb érzést táplálok iránta. Ez a jeltelennek tűnő kommunikáció testileg is vonz hozzá, mintha egy erős elektromágnes állna velem szemben. Nem törődök vele, mi az illendő, hanem erős és közvetlen benyomásom hatására arcon csókolom.

Mary közömbösítő hullámai árasztanak el, amelyeket először nem akarok felfogni. Nem tudom, mennyi idő telik el, de nővérem győz, mert az ő szeretetét kifejező energiájával telik meg a testem, lelkem és tudatom.

A filozofikus Eliza-6 irodalomelméleti magasságokba próbál emelni mindnyájunkat.

– Tudjátok, hogy az öntudat reflexiós paradigmája az olvasás episztemológiai bázisául szolgál, ennek következtében metaforikus folyamat megy végbe a reflexió két pólusa között. Az analógia kritériuma, amely a metafora jelentéseit összeköti, a reflexióban azáltal érvényesül, hogy a szubjektum szemlélte objektum maga a szubjektum lesz. Ahogyan tudatunk mindig a valamiről való tudás, úgy az öntudat a szubjektum önmagáról való tudása. Az önazonosság tudatának megszerzéséhez a szubjektum önmagát szemlélet tárgyává kényszerül tenni, azaz valami másként, másikként szemléli. Most az gondolhatjátok, hogy ez a reflexiós modell kontrasztivitástól mentes. Nem így van! Ahhoz, hogy a szubjektum szert tegyen önazonosság tudatára, a magára vonatkozó tudás megszerzésére kényszerül, mintegy önmagán kívül helyezkedik el, s magát, mint valamely másságot szemléli. Ez garantálja, hogy az, amit így önmagaként megpillant, abszolúte önmagával lesz azonos. Ahhoz, hogy a reflexió eredménye valóban az önazonosság tudata legyen, a szubjektumnak rendelkeznie kellene önmagáról valamilyen előzetes ismerettel, s ennek segítségével meggyőződhetne, hogy a reflexióban szemlélt ÉN valóban önmaga…

Nem értettem, amit mond, mégis szimpatikus volt. Egész lényéből – beleértve a filozofálgatást is – sugárzott felém a bölcsesség és a szépség. Mary-7 csillapító hullámai ugyan önmérsékletre buzdítottak, de most nem törődtem testvérem üzenetével.

– Tudod, kedves Eliza – reagáltam mosolyogva –, mindaz, amit mondtál, egyszerűen lenyűgözött. Esztétikai, filozófiai problémát feszegettél teoretikus szempontból. Ha viszont praktikusan közelítem meg a kérdést, és természetesen minimax elven, akkor én is ki tudok lépni szubsztanciámból, s ilyenkor tényleg kívülről tekinthetek le önmagamra. E kilépés eredménye nálam mindig önazonosságom tudata volt. Nem véletlenül, hiszen szubjektumom rendelkezett önma-

gamról a szükséges ismeretekkel. Ezért győződhettem meg, hogy a reflexióban szemlélt ÉN valóban ÉN MAGAM vagyok.

Mary hullámai egyre erősödtek. Már attól tartottam, hogy belezavarodom a gondolatmenetbe, amikor váratlanul Tereza-8 és Robert-6 jelent meg. A kölcsönös bemutatkozás után Eliza Valentinnal együtt távozott. Terezáék csak egy üdvözlésre maradtak, mert alig ötven méterre felfedezték régi ismerőseiket.

X. A hamisság igazsága

Mary nem volt nyugtalan, mert ezt a negatív érzelmi állapotot ő sem érezhette át. Belém karolt. Elindultunk a park sétányán.

– Nem tetszett valami? – kérdeztem teljesen fölöslegesen. Kíváncsi voltam, megmondja-e az igazat.

– Nem tudom – válaszolta.

– Nagyon automatikus ez a felelet. Ismét azt kell kérdeznem: nem tudod, vagy nem akarod megmondani?

– Mind a kettő. Nem tudom szavakba ölteni. Nem is próbálom, mert ha nem tudom, csak a furcsa szó illik rá.

– Azt éreztem, hogy szándékosan akartad: ne kerüljek Elizával szorosabb eszmei kapcsolatba, ne vitázzak…

Mary kissé gúnyosan pontosított.

– Vitázni?! – mi nem szoktunk vitázni. Ő egy olyan dolgot fejtegetett, amit szerintem nem értettél pontosan. Nem azért, mert szellemileg nem lehetnétek azonos szinten, hanem azért, mert olyan mondatokat generált, amelyeknek nem volt igazi értelmük. Nem lehetett követni.

– Én is hasonlóan fejtettem ki nézeteimet, mint Eliza. Ezt csak szabad?

– Szabad – felelte Mary. – De te sem tudtad, mit beszélsz! Paródiát csináltál belőle!

– Paródiát?! – kérdeztem vissza. – Nem ismerem ezt a szót.

– Tudod te azt nagyon jól, ha kikeresed. De segítek: a valódinak vagy annak látszónak gúnyt fakasztó torzképe, hitvány utánzata. Ez azért volt, mert te nagyon-nagyon, és még egyszer nagyon-nagyon szimpatikus voltál neki.

– És ez miért baj?

– Nem tudom! – mondta egykedvűen Mary.

Elnevettem magam.

– Jó, ha nem tudod, akkor ne mondd!

Elindultunk hazafelé. Lelkéből vagy inkább a szívéből békés biohullámokat sugárzott felém. Alkalmazkodtam hozzá, hiszen ő a nővérem. Jobban tudja, hogy nem szabad „nagyon-nagyon szimpatikusnak, s még egyszer nagyon-nagyon szimpatikusnak" lennem. Ehelyett elég ennyi: légy egyformán kedves mindenkihez.

Ekkor hirtelen minden testrészem görcsbe rándult... Mary képe tűnt fel. Gúnyosan kérdezte:

– Amicus, testvérem! Neked nem elég a szeretet? Szerelmes akarsz lenni?

– Á, dehogy! – mondtam úgy, mintha a medence mellett beszélgetnénk, aztán ráeszméltem, hogy a büntető Mary jelent meg előttem egy másik dimenzióból, vagy egy másik világból.

– Én ellentmondtam Stefan-8-nak!

– Nem eléggé! Ráadásul végighallgattad eltérítő manőverét. Most pedig éld át azt, hogy a szerelem mennyire nem neked való, lehangoló, sőt fájdalmas!

Egy csodálatos nőt küldött nekem. Ruha nem volt rajta. Hosszasan nézett, magához akart vonzani. Kézmozdulatokkal, szavakkal tiltakoztam! Megragadott, áthúzott a testén, s amikor újból feleszméltem oszloppá merevedve, émelyítően büdös voltam. Ruhámra milliónyi kis állat, növényszál tapadt, és elviselhetetlen bűzt árasztott. Orrom összeszűkült, tüdőmben megállt a levegő. Görcsösen rángatózott minden izmom. Meddig lehet ezt kibírni?! Addig, amíg Mary ismeretlen megbízói előírták. Nagyon utáltam magam. Pedig ezt a negatív szót eddig nem használtam.

Aztán sárga hullámok vettek körül. Láttam a hosszúságukat, vastagságukat, éreztem kellemetlen szagukat, el kellett tűrnöm, hogy testembe hatoljanak.

Valahol egy út porában heverek erőtlenül... Milyen zizegések, sistergések, puffanások hallatszanak? Ki az, aki néhány lépésre áll tőlem? Kezét nyújtja, mert segíteni akar, de nem tudom elfogadni, mert gyenge vagyok; gyomromat tűz égeti,

ráz a hideg. A por, amelyben fekszem, olyan büdös, hogy abba kell hagynom a lélegzést.

Mary arca sejlik át recehártyámon.

– Segíts! – Nyújtanám a karom, hogy elérjem, de energiakijelzőm gúnyosan mondja: „Energia zéró, a tartalék kritikusan alacsony!" Mary hív, integet. Hosszúra nyúló, gyorsan növekvő szőke haját fújja szél. Kinyújtom a jobb kezem. Mármár elérem. Megfogná, de ujjaimban nincs erő. Nem tudok megszólalni, felemelkedni, jelezni, hogy jöjjön még közelebb. Aztán betakar a por, belesüllyedek, alámerülök. Kénytelen vagyok ismét lélegezni. Az áporodott bűz összes változata beköltözik a tüdőmbe. Zuhanok lefelé, egyre lejjebb, egy feneketlen szakadékba. Várom az elkerülhetetlen becsapódást, amikor ezer darabra töröm magam…

Ekkor egy ismeretlen erő villámgyorsan megállít. Gyomrom felszalad a torkomba, tüdőm belép a fejembe.

Hivatalos hangon közi velem egy férfi:

– Büntetésed megérdemelted, mert az igazat állítottad a hamis helyett.

– Nem állítottam semmit – mondom, mert nem tudom felfogni, miről van szó.

– Most is ellentmondtál, ezért holnap is büntetni fogunk.

– De hiszen a büntetés negatív szó! – tiltakozom.

– Mondd utánam… „A büntetés negatív szó volt, de saját akaratomból most már pozitív szó lett!"

Elismétlem néhányszor…

Kastélyunk parkjában, a medence mellett tértem magamhoz. Mary mellettem feküdt a napozóágyon. Kék bikini volt rajta. Magamra néztem. Barna fürdőruhámon ottfelejtettem egy egész banánhéjat. De mikor és hogyan történhetett?

– Mary, nagyon gyötrő álmom volt!

– Tudom – felelte tárgyilagosan. – Hősiesen bírtad…

– Mit bírtam én?

– A büntetést.

– Hiszen ez negatív szó. Nem szabad ismernem. Ne dühösíts fel!

– Kedvesem, ez is negatív szó! Mondd utánam: „Feldühösíteni egyenlő negatív szó."

Elismételtem háromszor.

– Jól van! Ezzel megúsztál egy büntetést. Bőven lesz benne részed.

Egy távolabbi rózsabokor felé vezetett, amely mellett az árnyékban volt egy díszes, sárga pad. Leültünk.

– Mondd, Amicus, hiszel te a pozitív szavak erejében?

– Bocsánat, nem értelek.

– Akkor átküldöm lézereffektussal.

Egy villanás, és már tudtam a helyes választ.

– Igen, hiszek a pozitív szavak erejében. A büntetés szó pozitívvá vált, mert szükségem van rá. Elfogadom, ha alkalmazzák velem szemben. Nem szabad megírni az igazat, mert azzal megbántok másokat, mellesleg ez is egy csúnya, negatív szó. Legközelebb ezekről a dolgokról írok cikket.

Szemében láttam, hogy kódolt üzenet hatására cselekszik. Szinte gépiesen mondta:

– Igen, jól teszed. Szabadság, egyenlőség, testvériség. Boldogság, öröm, elégedettség. Szabad akaratodból.

Egyszer, amikor büntettek, azt mondták nekem: „E világnak olyan részei vannak, ahol a hatalom elől nem lehet elrejtőzni. Ahol mindenkit megtalálunk, felkutatunk, előszedünk, bárhová bújik is. Válaszd tehát azt a szabadságot, amit felkínálunk."

Mary jobb kezén van egy gyűrű. Ha ránézek, mindent hallok és látok, vagy inkább a semmit érzékelem? Amit hallok is meg nem is, egyáltalán mondta valaki valamikor, vagy csak képzelgek? Behallatszanak a múltnélküli titkok?

Inkább nem nézek rá. Fekszem és várok céltalanul. Lehunyt szemhéjamon langyos permetként szivárog át a napsugár, apró tüzes gömböket, karikákat táncoltatva el egymás után a semmibe, aztán ágas-bogas szövevényképek rajzolódnak ki helyükbe. Talán utcák, amelyek összekuszálódtak a

lépcsősorokkal; aztán elhagyott terek, kanyargós árkádos folyosók, vízesések, szökőkutak.

XI. Az átkódolóm

Maryvel az erkélyen állunk a reggelben; a fény lassan, veszi vissza birodalmát; szétterül a mozaiklapokon, bebújik a székek nádfonata közé. Előbb hosszú, majd egyre rövidebb árnyékokra szabdalja a sötétséget. Fellibben az asztalra, zöld szikrákra esik szét az estéből otthagyott poharakon, majd ráfolyik az asztalra, ráfröccsen az egész teraszra.

Mennék tovább, de előbb egy akadályt kellene legyőznöm. Egy átjárhatatlan sötétség rengetegét. Az ajtó nem nyílik, aztán fojtogató ingemet képtelen vagyok kigombolni. Megjelenik az időtlenség, a benne szereplő személyek, mozdulatok és hangok keverednek: ugrálnak, evickélnek, lökdösődnek, mindegyik a felszínen akar maradni.

A semmiből csapott rám a vakító fény. Védekező mozdulatot tettem. Biztos, hogy üldözőim utolértek, és ott állnak velem szemben, kárörvendő vigyorral az arcukon, mert ismertek egy rövidebb utat, és most elém kerültek bosszút állni. Tisztában voltam vele, hogy fel kell adnom, mert mit érnék hármuk ellen. Szánalmasnak találtam magam, ahogyan kapkodom a levegőt, és véres nyál csorog lefelé az államon. Mellkasom behorpadt, kiszélesedett, aztán erőteljes lökésekkel ömlött belőlem valami.

Nem tartott tovább két-három lélegzetvételnél, mégis felért egy hosszú, sötét éjszakával.

Leültem az egyik nádfonatú székre, és nem hagytam, hogy az agyamban lévő valamilyen szó- vagy gondolatszűrő megválogassa a szavaimat. Egyértelműen jelentettem ki:

– Mary! Végre megmondhatom, hogy nem vagyok a testvéred! Nincs közöttünk semmilyen rokonság. Mary, hazudni Ideát nem szabad. Mi történt veled?

Olyan ártatlan szemekkel nézett rám, hogy majdnem szégyellni kezdtem magam. Szerencse, hogy csak a szót ismertem, a negatív érzést nem. Így programoztak be.

– Eddig nem ismerhetted meg a teljes igazságot, de most parancsot kaptam, hogy információkat adjak át.

– Neked parancsolnak?! – kérdeztem csodálkozva. – Hiszen a parancs negatív, vagyis tilos szó. Talán *megkértek* valamire…?

Láttam nővérem arcán, hogy most valódi negatív érzéseket él át, arcizmai rángatóztak. Néhány zavaró hulláma belém hatolt, és megérintette bensőmet.

– Te félsz valamitől vagy valakitől – mondtam tényszerűen, pedig eredetileg kérdésnek szántam.

Megfogta a kezem. Leült mellém.

– Mindjárt megtudod.

Látomásaim támadtak annak ellenére, hogy most nem relaxáltam.

Egy hatalmas, magas asztalnál öt komor ábrázatú férfi ül.

– Vádolunk téged azzal, hogy megírtad az igazságot, és ezzel egész generációknak felmérhetetlen károkat okoztál. Lézerinfósainknak számos antiprogramot kellett kifejleszteniük, majd titokban elhelyezniük az emberek agyában. Bár Előkészítő Szolgálatunk meg akarta akadályozni ártó tevékenységed, te manipulációddal félrevezetted őket. Tanácsunk úgy döntött, hogy nincs helyed többé közöttünk. Figyelembe véve eddigi zsurnalisztikai munkásságodat, a V.I.P. részlegbe küldünk, vagyis oda száműzünk, amit Ideátnak nevezünk. Ott megtanulod a nyugalmat, a türelmet, engedelmeskedsz kísérődnek, aki veled megy, és segít az átprogramozásodban.

Nem lett volna értelme tiltakoznom, mert a Humanizmus Tanácsa és Demokratikus Szövetség már korábban megszavazta az átnevelésemet. Ez csak ennek a bejelentése volt.

Saját lábamon megyek be egy vasketrecbe, amelyhez hozzákötik kezem és lábam.

– Ennyi elég lesz! – mondja egy női hang.

Minden elsötétedett előttem. Mary hangjára tértem magamhoz.

– Örülök, hogy visszajöttél.

– Most már biztos, hogy te irányítod a büntetésemet. Hallottam, hogy kiadtad a parancsot a befejezésre! – kiáltottam rá.

– Ez a kötelességem, így programoztak be!

– Én nem jelentek számodra semmit? Miért kínzol engem?

– A „kínoz" negatív szó. A többivel együtt értelmezhetetlen.

Kezével barátságosan integetve bement a kastélyba. Rövid idő múlva agyam különleges hullámokat fogott fel.

Mary utasításokat kapott valahonnan.

– Amicust további próbáknak kell alávetned! Írass vele legalább két cikket Ideátról! Hadd szokja meg az igazi stílust, az engedelmességet. Egyébként elmarasztallak a jk.34. miatt. Késtél a BNJ-71-gyel. Emiatt figyelmeztetésben részesítelek. Kapcsolj át az UTZ-43-ra!

Ezt az adást nem nekem szánták. Egy biztos! Mary átkódolásommal kapcsolatos tevékenységét nem végzi el pontosan. Kérdés, hogy utasítója figyelmeztetése után az én testvérkém vajon aktívabban fog-e büntetni?

Valami másra kellett gondolnom, mert megjelent az ajtóban, és felém igyekezett.

„Olyan csodálatos a kertben lenni! Szeretem a napfényt, mert cirógat. Ó, Mary, ha a te kezed ismét így simogathatna!" – sugároztam felé.

Mary nem reagált. Leült mellém. Agyhullámait nem érzékeltem. Megfogtam a kezét.

– Kérlek, nézz a szemembe!

Belenézett.

– Miért? Ez örömet okoz neked?

– Igen! Szóval te vagy a kísérőm, az őrszemem, a felvigyázóm, a börtönőröm, a fogdmegem, a nevelőtisztem, a smaszszerem! Bocsánat! Nem tudom, honnan sikerült hirtelen ennyi negatív szót összeszednem. Büntetésben vagyok. Te vagy az átnevelőm, akinek köteles vagyok engedelmeskedni?! Ezt

nevezik átíró programnak, melynek során kijavítják bennem a szabálytalan önfejlődés közben kialakult defektusokat?

Mary csillapítani akart, de nem hagytam magam.

– Kedves smasszernő! – Már nagyon megbántam, hogy az igazság ismét kiszaladt a számon.

– Bocsánat, ezer bocsánat! Mikor tudhatom meg, mit követtem el valójában? Az igazságot írtam meg, de parancsolóink szerint a hazugság az igazság?

– Nem tudom, most az egyszer tényleg nem tudom – felelte szárazon.

Aztán otthagyott.

XII. Relax

Valentin és Eliza ígéretüknek megfelelően megjelent. Mary előzetesen udvariasan figyelmeztetett: vigyázzak, nehogy ,,túlcsorduljak a barátságtól", mert akkor az érzelmeim átcsaphatnak olyan kontrollálhatatlan cselekvéssorba, amit ő sem tud irányítani.

Eliza-6 iránt tegnap átélt emócióimat nem tudtam felidézni, mert valami vagy valaki leblokkolta ezt a rememorizációs területet.

Semmi jelét nem láttam annak, hogy társalgásunk a tegnapihoz hasonló irányt vesz. Valentin és Eliza stílusa nem volt fölényes, kioktató és áltudományos. Lehet, hogy a viselkedésszabályozó vagy a kommunikátor átállította kódjaikat.

Ők is büntetést kaphattak tegnapi viselkedésükért.

Társalgásunk színvonala természetesen elérte, sőt meghaladta a minimális szintet, mert sem Mary, sem én nem kaptunk jelzést ennek ellenkezőjéről.

Dicsérő mondatok sorával bizonygattuk, hogy az ideáti világ a lehető legtökéletesebb, legszabadabb, legigazságosabb. Erre igazán nem lett volna szükség, de kénytelenek voltunk ezt tenni. Szabad akaratunkból.

Mary ugyanolyan folyadékokat szolgált fel. Mint amilyeneket Tereza-8-nál és Robert 6-nál ittunk relaxálás előtt és közben. Aztán Eliza javasolta, hogy kezdhetjük a táncot. Odalépett a telekamhoz, valamelyik ujjával megérintette a jobb sarokban a képernyőt, és rögtön egy illatos erdei tisztás közepén találtuk magunkat a körpanorámás kivetítő jóvoltából.

Körben helyezkedtünk el, majd a lazító zene hatására mindannyiunk teste elkezdett ütemesen hullámzani.

Tulajdonképpen az ilyen relaxációktól tartanom kellett volna. Nem tudhattam előre, hogy testet-lelket ellazító, kellemes időkbe röpít vissza, vagy éppen időtlen képeknek, jelené-

seknek leszek tanúja. Mind a kétféle „tanításban" volt már részem. Eluralkodott rajtam a világmindenséget átölelő és irányító rend, tökéletesség, amelyben most testem súlytalanná vált, lebegni kezdett.

Tudtam, vagy csak éreztem, hogy egy cél elérése érdekében haladunk mind a négyen ilyen szokatlan módon előre. Igen. Együtt repültünk. Nem volt szárnyunk, végtagjainkat nem mozgattuk, de valamilyen belső erő vagy sugallat mégis előre vitt. A mellettünk halk susogással elhaladó hullámokból következtettem erre. Az idő érzékelhetősége megszűnt. Ezért nem tudom, hogy mennyi idő múlva találtuk magunkat mind a négyen egy munkahelyen. Ezt a szót eddig még sohasem használtam, mert Ideáton nem volt rá szükségem. Többször leszek kénytelen alkalmazni szokatlan kifejezéseket; másképpen nem lehet elmesélni ezt az egyedülálló látomást. Mindenki fehér ruhát, kesztyűt viselt, arcunkat és fejünket bekötötték valamilyen fehér anyaggal. Nem tudtam miért, csak azt éreztem, hogy a többi emberhez képest kiemelt szerepet játszunk. Tudományos kutatók vagyunk. Olyan dolgot kellett előállítanunk, ami eddig senkinek sem sikerült. A laboratóriumban sokan dolgoztunk. Tőlünk várták az utasításokat. Természetesnek tartottam, bár alig kellett beszélnem, mert mindenki tudta a feladatát.

Mary mondott valamit, de nem értettem. Ajkai mozogtak, de a hangját nem hallottam. Biohullámokkal kíséreltem meg felvenni a kapcsolatot, de ruhája visszaverte azokat. Ekkor hátulról valamilyen erő megragadott, visszahúzott, nem tudtam ellenállni. Látómezőm bepárásodott, majd mindent sűrű köd öntött el. Levált rólam az egyenruha, és már nem éreztem magam fontos személynek. Ezúttal csak ennyi volt a „büntetésem".

Táncos ellazulásom közben Eliza, mintha hátulról egy pillanatra megfogta volna a karom. Enyhe bizsergés futott végig a testemen. Aztán Mary bal felső karját is megérintette. Először véletlennek tűnt, de a háromszori ismétlődés miatt céltudatosságra gondoltam. Fokozatosan hátráltunk ki az anda-

lító zenéből, amely elhalkult, eltűnt a semmiben. Visszaültünk a helyünkre. Sárga folyadékot kortyolgattunk.

Újabb, zene nélküli ellazulás következik… Pupilláim kitágulnak, fejbőröm mintha megnyúlna, fejem megnagyobbodna. Belülről eltávozik minden, ami kézzel nem fogható. Látom, hogy Mary is hasonló állapotot él át. Bordó színű ködfoltok távoznak belőlünk, majd eltűnnek. Mereven ülünk, magunk elé bámulunk. Testünk közelében zöldes fény kezd vibrálni, majd eltűnik bennünk. Újabb hullámok keletkeznek a semmiből. Nem, nem érzek fájdalmat. Ez nem büntetés, nem megalázás. Várom, hogy szemhéjamon keresztül felszívódjon az utolsó látomás is. És hátha megjelennek olyan személyek, események, tárgyak, amelyekre eddig nem emlékeztem.

Először a múltat kell biztossá tenni, mert enélkül bizonytalan a jelen, imbolyog a jövő. Tehát a múlt a jelen és a jövő kulcsa.

Kezeim elkezdtek remegni, mert úgy láttam, hogy a falakon kalapos emberek jelentek meg. Igen, most már tudom: akárhányszor büntetést mértek rám, egy új érzés kerített hatalmába: a félelem. A félelem teremtette a szabadságot?

Mi vagyok én? A kornak egy súlytalan átutazója, akit azzal büntetnek, hogy oda-vissza járatják vele az időt, naphatárokat, időzónákat?

XIII. A kapitalizmus építése

Nikolix talán először mosolyodott el, mióta ismerjük egymást. Érezte, hogy kijelentésével boldoggá tesz minket.

– Szabad akaratukból távozhatnak. Megvan hozzá a szabad akaratuk? – tette hozzá, miután látta arcunkon a meglepettséget.

– Természetesen, szabad akaratunkból távozunk – mondtuk vidáman.

Próbáltam megtudni valamit az eddigi beszámolóinkról, de mindketten elhárították a választ, ugyanis az adatokat föl kell dolgozni, össze kell hasonlítani, és a megfelelő következtetéseket le kell vonni.

– Majd jelentkezünk, ha ismét szükségünk lesz önökre.

Amikor kiléptünk az utcára, hirtelen olyan volt, mintha a mediterrán ideáti klíma jóságos és energiával feltöltő hatását éreztem volna. A nap gyengéden simogatott, a levegő tiszta, frissítő volt, és az utcákon alig járt valaki.

– Te is érzed azt, amit én? – kérdeztem Marit.

– Tudod, hogy igen, mert olvasok a gondolataidban.

– Ja, persze – mondtam szórakozottan. – Ez az új helyzet, új környezet…

– Tudod mit? Menjünk el Sylviához! És Billhez. A kisebbik lányunkhoz és a nagyobbik lányunk, Cinnia férjéhez.

– Jót tesz egy kis gyaloglás – egyeztem bele azonnal.

– Itt laknak a közelben – tette hozzá Mari, és kezével jobbra mutatott.

Megkerültük a Llami Biztosító épületét, aztán jobbra fordultunk, és egy földszintes kertes ház zöld kapuja előtt találtuk magunkat, ami automatikusan kinyílt.

Egy 12-13 év körüli, magas, fehér ruhába öltözött leány jelent meg a kapuban, és ránk vetette csodálkozó tekintetét.

– Szia, nagyi! Ki ez a sovány, idegen pasas?

– Ugyan, Evelin! „Pasas”? Ő a nagypapád, aki kómában volt!

– Jaj, de muris! Papi! Kétszer láttalak a hoszpitálban. Büdösül rosszul néztél ki! Most már elég tűrhető vagy, mert feltámadtál, mint a szomszédék fekete macskája. Örvendezzünk, örvendezzünk! – tette hozzá gúnyos, mesterkélt lelkesedéssel.

Én az ő helyében ténylegesen örültem volna, hogy egy hozzátartozóm reménytelen helyzetéből megmenekült. Megpróbáltam alkalmazkodni a stílusához:

– Helló, Wendy! Szabad akaratából hol van a muterkád?

Természetesnek vette a kérdés tartalmát és formáját. Fejével hanyagul befelé mutatott.

Egy kis folyosóról néhány ajtó nyílt; a végén található helyiségből hangos munkazaj hallatszott.

Sylvia az asztalnál ült, és a komputer klaviatúráját nyomkodta, majd húsz másodpercenként felugrott, odarohant egy diktafonhoz. Ismeretlen nyelven gyorsan elmondott néhány mondatot. Kiderült, hogy közben főz is, mert az elektromos lapon valamit kavargatott. Ez a körforgás ismétlődött három percig. Mari hullámaiból megéreztem, hogy számára is furcsa ez a helyzet és munkastílus.

– Békesség, Sylvia! – mondtuk mind a ketten, miután láttuk, hogy nem tud, vagy nem akar felfedezni minket. Gépiesen felnézett.

– Békesség! Kik vagytok?

Mari rögtön rávágta.

– Hát föltámadt az apád a kómából! Nem látod? Meg én vagyok, az anyád! Figyelnél egy pillanatra?

Sylvia azonnal a komputerhez szaladt, ütögetni kezdte a billentyűket, közben félhangosan maga elé mormolta:

– Téged még csak megismerlek, ha megnézlek. De ki ez a pasas? Új fiúd van a te korodban? És ne mondd, hogy ő az apám! Hiszen ő húsz éve kómában van. Vagy kétszer meglátogattam, de nagyon kiestem a munkából, nem érte meg. Ő biztosan nem is érzékelte.

Wendy tudálékosan közbekotyogott.

– Anyu szabad akaratából úgy melózik, mint egy háromdimenziós kütyü. Velem se szokott dumálni. Nincs ideje. Ő termeli a megélhetéshez a csereanyagot. De azért mégis nevelhetne egy kicsit. Neki se lehet oltári tökmindegy, hogy mi lesz a kölkéből. Dinner-faló, hamburgernyelő, *kocaingerlő* (?), vagy egy klafa boy nyereménye? És nyeresége? Szabad akaratomból. Persze… Hogyne…

Sylvia éppen kavargatott, amikor Wendy befejezte, és így replikázott.

– Én a kapitalizmus felépítésén fáradozok. Három nagy, genyó homo sapiens helyett melózok, hogy meglegyen mind a hármunknak a csereanyaga. És te meg be tudj szerezni mindent, amire szükséged van: oranzslét, lemonlét, sonkás csipszet, lady caramellt, kakaóbuttert, strandbilétát… etecerát… Te meg csak üldögélsz magadban egész nap. Nevelnélek én, ha hagynád!

Úgy hangzott, mintha Sylvia minden szót és mondatot „hozzávágott volna" Wendyhez.

– De saját akaratomból lógatom a lábam! – vágta rá szajkó módjára az unokám.

– Én meg saját akaratomból építem a kapitalizmust, hogy ne legyen kizsákmányolás, és demokráciában élhess! Ha sietek vele, hamarabb abbahagyhatom.

– Hol van most Frank? – kérdezte Mari, hogy véget vessen a vitának.

– Ő is melózik. Melózik… ?! Azt mondja. Valamilyen kutatásba kapcsolódott be. Ő lett az egyik kísérleti szubjektum. Milyen hatással van az alkohol az organizmusra? Valami ilyen hogyishívják kísérletben vesz részt. Ez a munkája. Úgy folyik bele a pia, mintha tölcséren öntenék. Mindet ingyen kapja. Ritka, hogy elmegy, mert inkább itthon döglik. Mégis furcsa nekem ez a meló. Már meg kellett volna, hogy kapja az első cserélnivalóját.

Marinak sem kristálytiszta minden, de nem szeretné, ha kérdeznék valamit. Mégis megteszem.

– Nem értem, kislányom, hogy fizethetnek annak, aki itthon iszik. És mi az a cserélnivaló?

– Most happy lehetnék, mert minden két órában tíz perc pauza jár. Leülök egy kicsit. Ti is csücsüljetek már le! Van ott még két szék, a többit az asztallal együtt tegnapelőtt elvitte a végrehajtó és a bandája, mert nem tudtuk törleszteni a kreditet.

Leültünk. Mari örült, hogy Sylvia elengedte füle mellett a kérdéseimet. Vagy mégsem?

– Na, tatuskám! Most lesz időm elmagyarázni annak a kómából visszatért agyadnak, hogy mennyit változott itt a világ. Frank azért piál, mert a karjába ültetett mikrokapszula állandóan jelzi a centrumnak, hogy milyen állapotban van. Ez állati klassz meló, mert újból ki akarják építeni a hoszpitálokat. Összesen csak három van, de te visszatértél, ezért most a harmadikat bezárták. A betegek már régen kihaltak saját akaratukból. Mostanában mikrokapszulás alapon hozzák létre a teljes rendszert. Vagyis mindenki ott lesz beteg, ahol akar, mert a mikrokapszula jelzi, hogy nincs jól. Az ilyen embert messzire elkerülik, mert veszélyes. Megvárják, amíg kihal. Ami pedig a csereanyagot illeti. A pénzt, az igazi fizut eltörölték, ezért mindenki egymással kereskedik. Nem értem, hogy Frank mért nem kapta meg az első cserélnivalóját. Hozzávághattak volna néhány WC-papírt, írólapot, szöget vagy ilyesmit. Ez a legfontosabb és legkevesebbet érő csereanyag. Legalább ebből kapott volna, hogy be tudjuk váltani kenyérre, vajra, sóherszalonnára. Minden család úgy működik, mint egy vásárcsarnok vagy egy hipermarket. Mert már ezek is kihaltak. Ja, és Frankról kiderítettem, hogy valamivel manipulálta a mikrokapszuláját. Az ingyen kapott pia egy részét másra cserélte. Nem mondanám el, ha a centrumban ezt már nem tudnák, de – a szoba jobb sarka felé mutatott – mindenhol vannak mikrokamerák, úgyis kikövetkeztetik saját akaratukból a lényeget. A mutogatást is megértik. Most Frank saját akaratából a központban van, és naponta hat liter mineralwassert itatnak vele. Egyébként teljes napi

kaját kap. Saját akaratából nem tudom, hová helyezik majd át. Lehet, hogy a vízivós kísérlethez csatlakoztatják.

– Ilyen körülmények között jól éltek ti, kislányom? – kérdeztem rosszallóan.

– Még élünk, és ez mindennél fontosabb.

– Bill és Cinnia nem segít? – érdeklődött Mari.

– Na, ez a téma almáspite! Ők is megvannak, mi is megvagyunk! Egyébként ilyen hülye, beugratós kérdésnek nem ülök fel. – Fejével a kamera felé mutatott. – Különben is mindent tudnak… Na, ahogy az órámat látom, letelt a szünet, még három fekvőtámaszra maradt időm. Az egészség mindennél fontosabb.

– Akkor jobb lesz, ha most elmegyünk… – mormoltam magam elé, és Sylvia komolyan vette.

– Igen, jobb lesz!

Udvariasan „Békességet!" kívántunk egymásnak, aztán végigmentünk a szűk folyosón, majd kiléptünk az utcára. Teljesen más volt a levegő. Ez a találkozás rengeteg energiát vett el tőlünk. Mari biohullámai is kezdtek újból erősödni a szabad téren.

Arra figyeltem fel, hogy itt-ott gazos területet hagytak meg. Egyes helyeken magasra nőtt a fű, máshol inkább virágos legelőre hasonlított a parlagon hagyott rész. Mari azonnal reagált fel nem tett kérdésemre.

– Látod azt a rengeteg gyógyfüvet a parkokban? Ha valaki úgy érzi, hogy megbetegedhet, akkor szabad akaratából idejön… Esetleg elmegy a kivágott erdők helyére, négykézlábra ereszkedik. Persze magával viszi a bérelt gyógykutyát vagy gyógymacskát is. Ha szétnézel, jobbra-balra láthatsz ilyet. Ami az állatnak jó, azt az ember is lelegelheti. Így nemcsak vitaminokhoz jut hozzá csereérték nélkül, hanem egyéb hasznos anyagokat is magába gyömöszölhet. Nagy vezetőink és állatbarátaink így állították maguk mellé a növényvilágot.

– És mi van akkor, ha már a csodakutyák által válogatott fű sem segít?

– Kizárt dolog. Ezek az állatok állatorvosi egyetemre jártak, szagorvosi diplomájuk van. Saját elhatározásukból, hivatástudatból mentik meg az embereket. Nem tudtad, hogy a kutya az ember barátja?

– De igen! Csak nem gondoltam, hogy ennyire a barátja. És mégis mi van akkor, ha már hiába eszed a füvet?

– Szabad akaratodból eltávozhatsz az élők sorából. De kedves uram! Ugye te nem akarsz ilyet tenni? Olyan sokáig voltál kómában. Hála a Magasságosnak, most visszajöttél!

Jobban szétnéztem. Két férfit láttam egy ásóval úgy száz méterre tőlünk. Mindketten egy-egy barna kutyát vezettek. Tíz centis orrukat a bozót méteres fűszálai között tologatták.

– Nálunk mindent racionalizáltak – folytatta Mari. – Kivonták forgalomból a pénzt, így egyenlőség van az emberek között. Megszüntették a hoszpitálokat. Egy csomó mindenre nem kell költeni: karbantartás, renoválás, orvosok, nővérek, fűtés, elektromosság, csatornadíj, munkabér, hálapénz, hoszpitáli koszt, orvosi műszerek… Aztán nincsenek, üzletek, áruházak, bankok, hivatalok. Egymás között csereértéken szerzünk be mindent: igazolást, igazolványt, kérelmet, segélyt…

Egy mellékutcához értünk, amely távolabb kis térré szélesedett. Az eddig megszokott szinte üres utcákhoz képest itt legalább húszan voltak egy csoportban. Hangos nevetésük szokatlan volt ebben a rideg világban.

– Mit csinálnak? – kérdeztem Marit.

– Én se tudhatok mindent.

Közelebb mentünk. Egy magas, szőke férfi valamilyen történetet mesélt. Jó bemondásain mi nem tudtunk derülni, mert nem ismertük az előzményeket. Ekkor már Mari elméje is megvilágosodott, és biohullámaival közölte: „A Fals Emberek terén vagyunk. Saját akaratából mindenki azt mondhat, amit akar.”

Egy hozzánk hasonló korú nő állt be a kör közepére, és elkezdte mondókáját.

– Saját akaratomból vagyok itt, hogy érvényesítsem a szólás szabadságát. Nem sejthetitek, honnan jöttem. Én ideáti vagyok.

Kijelentését kitörő kacaj fogadta. Néhányan bekiabáltak. „Mindenki itt lakik, és odaát még nem járt senki!"

Azonnal feltűnt, hogy olyan a szóhasználata, mint a mienk. Elcsodálkoztunk, és kíváncsian vártuk a fejleményeket.

– Ne nevessetek! Jobban tudjátok, mint én, hogy ezen a téren bárki bármit elmondhat. Még az igazat is! Nem vonható felelősségre, mert szabad akaratából teszi. Azért, mert a demokrácia és a szólásszabadság nálunk alapvető jog és kötelesség. Kell ennél több?! Szabad akaratodból eldönthetsz mindent!

Egy hang közbekiabált:

– Fiola! Tegnap mit döntöttél el szabad akaratodból?

– Azt, hogy mit mondok el nektek ma a téren…

– Na! És mit mondasz?

Fiola kezeivel kísértetiesen elkezdett hadonászni, majd kérdéseket tett fel.

– Szabad akaratából valójában ki kívánta, hogy megszűnjenek a hoszpitálok? Tényleg ti akartátok, hogy ne gyógyítsanak meg senkit, mert nagyon sokba kerül? Mennyi az a sok? Hová került az a sok cserélnivaló? Annak idején még pénznek nevezetük…

– Miért? Te tudod, Fiola?

– Sok mindent tudok szabad akaratomból, de mások akaratából is. A törvény előtt mindenki egyenlő, csak az a baj, hogy a törvény ezt nem tudja. Például, aki rosszul viseli magát, néhány napra bezárják a saját házába két adag cserélnivalóval. Naponta egyszer mesterségesen táplálják. Ez az első fokozat. A második fokozat szerint a bűnöst beküldik a büdös szagok osztályába gázálarc nélkül. Harmadik fokozatban bekötik a szemét egy hétre. De a negyedik fokozatot nem ismeritek!

Döbbent csend. Mindenki feszülten várta a folytatást.

– Átküldik az ilyeneket az univerzális átprogramozóba, hogy szabad akaratukból megváltozzanak!

Az emberek szinte egyszerre nevettek fel. Közbekiabálások hallatszottak: „Ezt te találtad ki!" „Ez nem volt nagyon vicces!" „Te is jártál már ott, azért állítasz balgaságokat?"

– A hoszpitálokon, a betegeken megspórolt pénzt és a csereanyagok nagy részét átmentették az univerzális átprogramozó intézetbe. Nekünk meg alig van mit ennünk! Látjátok azt a házaspárt?

Fiola egyértelműen ránk mutatott. Mindenki felénk fordult.

– Ők onnan jöttek vissza!

Ebben a kínos helyzetben valamelyikünknek meg kellett szólalnunk. Mari jelezte, hogy majd ő válaszol Azt a látszatot keltette, hogy régóta ismeri Fiolát.

– Kedves Fiola! Mindent, amit elmeséltél, kacagtató volt, mégsem nevetett mindenki. Sokkal vidámabb lenne, ha szabad akaratodból a hangyabollyal történt esetedet mondtad volna el. Képzeljétek, Fiola talált egy hangyabolyt. Leült mellé, és elkezdte nézegetni, mit csinálnak. Különböző csereanyagokat hordtak magukkal; továbbadták egymásnak – kenyérmorzsát, bogarakat, magvakat… Fiola betette a kezét a hangyabolyba. Amikor az összes hangya rámászott, és a kézfeje már akkor volt, mint egy disznó pofája, hazament. A konyhájában lesöpörte kezéről a hangyákat, és megparancsolta nekik, hogy menjenek át az univerzális átprogramozóba, és szedjék szét darabokra!

Váratlan hirtelenséggel kitört a kacaj. Sokan térdüket csapkodták, bizonytalanul forgolódtak a jóízű nevetés alatt. A csatavesztett Fiona lesütötte a szemét, maga elé bámult, de nem szólt semmit.

– Na, emberek! – folytatta Mari. – A többit Fionától kérdezzétek, mert nekünk most vissza kell mennünk az univerzális átprogramozóba. Megnézzük, megvan-e még!

A húszfőnyi csoport tovább hahotázott.

Szabad akaratunkból tovább mehettünk.

XIV. Az emberorvos macska

Cinnia és Bill lakása nem volt messze húgáétól. Hatalmas, zöld színű kőfalakkal elzárt villában éltek, amelynek csak egy szintje látszott az utcáról a magas kőfalak miatt. Csengetésünkre a jobbra fölöttünk lévő kamera halk zizegéssel ide-oda kezdett mozogni, és miután körüljárt minket, egy gépi hang megkérdezte: „Kik vagytok?" Megmondtuk a nevünket. Néhány másodperc múlva közölte, hogy azonosítónk nem szerepel az adatbankjában. „Belépés megtagadva!" Békességben és szabad akaratunkból haladjunk tovább. Mielőtt kétségbeestünk volna, egy barátságos női hang szólalt meg:

– Békesség nektek, Anyu és Apu! Nyitom a kaput, gyertek be!

Furcsa módon egy szemetes, büdös előtérbe léptünk, melynek bal oldalán egy nagyobb faház állt. Fűcsomók nőttek ki a földből, ruhadarabok voltak szétszórva. Egy meghatározhatatlan színű takarón ápolatlan, nagyhajú, szakállas alak könyökölt és ásítozott. Az egész teret magas palánkok zárták le. Lábunk földbe gyökerezett.

– Békesség! – köszöntött az ismeretlen. – Na, nem kell azért úgy megijedni! Nem harapok! Valamikor aktor voltam egy színházban, de az ilyen fölösleges hercehurcák megszűntek saját akaratukból. Gazdám meg annyira kultúratisztelő, hogy felfogadott házőrzőnek. Én vagyok Hektor, a kutya! Azért van egy kis rendetlenség meg büdi, hogyha illetéktelen erre tévedne, rögtön kiforduljon, és ne lássa meg, mi van odaát. – Fejével a kerítésen túlra mutatott.

Ekkor az egyik palánk halk zizegéssel elhúzódott, és Cinnia lépett át a hirtelen keletkezett kapun.

– Békesség! De örülök, hogy itt vagytok! – Fehér köpenye kissé lecsúszott a vállairól, és ki-kivillantak világoskék fürdőruhájának egyes részei. Előbb engem ölelt meg, és gyermeki-

nek tűnő örvendezés közepette fejezte ki mélységes örömét visszatértem alkalmából. Marit is arcon csókolta. Aztán Hektorhoz fordult:

– Csúnya kutya! Csöndbe légy! Ne beszélgess az emberekkel! Megértetted?

A szőrmók ember négykézlábra állt, kinyújtotta a nyelvét, és néhányszor „értelmesen" vakkantott.

Bementünk a kapun, majd egy rövid zárt folyosó után egy tágas hallban találtuk magunkat, amely tele volt egzotikus növényekkel. Színes törpepapagájok beszélgettek egymással, ide-oda röpködtek, pillangók és lepkék pihentek békésen a leveleken, folyondárokon. A párás levegőben enyhe narancs- és citromillatot éreztem. Ez nem hall, hanem télikert! Mari biohullámaival tudtomra adta, hogy néhány évvel ezelőtt, amikor legutóbb itt járt, Cinnia családja is velük élt. Nem tudja, mi történhetett azóta, de ez itt maga a földi paradicsom, az biztos!

Cinnia egy kis szökőkút és egy nagy akvárium melletti asztalkához, fonott székekhez invitált.

– Jaj, Apu! Ne haragudj már, de elfelejtettem. Hol voltál ilyen sokáig kiküldetésben?

– Kómából jöttem vissza – vágtam rá azonnal, noha a kérdése rossz volt, így aztán a válaszom is furcsára sikeredett.

– Ó, az nagyon jó hely! Mi is jártunk ott, megnéztük a Colosseumot, de az nem Rómában, hanem Athénben van. Hogy milyen régi és romos már! Még nem építették át? Persze ez a jelenlegi elhúzódó restrikció nem kedvez az invesztálásnak. Aztán jártunk az Atlantiszon is, de az még régebbi. Túlságosan antik. Ott tanultam meg latinul azt, hogy „contra vim mortis non est medicamen", vagyis halál ellen nincs orvosság. Nem árt, ugye, ha szed az ember magára egy kis műveltséget, még ha ez olyan nagyon ókori, akkor is. De a mi modern, családcentrikus rendszerünk sokkal humánusabb, mert nekünk van nómenklatúránk, biztos büdzsénk, agglomerációnk, megfelelő akkumulációnk, kellemes akusztikánk, prosperitásunk, asszisztenciánk, akváriumunk, asszociativitásunk, megbízha-

tó apparátusunk; mi tudunk aposztrofálni, abonálni, asszimilálódni, asszociálni, adminisztrálni, automatizálódni, avanzsálni és anticipálódni… Már ennyit tudok az idegen szavak szótárából. De még butuskának érzem magam, mert Bill, a férjem mindenkihez képest egyedülálló zseni! Még egyikőtök se ismeri? Menjünk ki a medencékhez! Ahogy az órámat nézem, tíz perce befejezte az ilyenkor szokásos telefonbeszélgetését a keresztapjával. Most már nem zavarjuk.

Felugrott, és máris indult a kertbe vezető ajtó felé. Alig tudtuk követni. Miután kiléptünk, Cinnia lelassította lépteit, sőt meg-megállt. Karjaival hol balra, hol jobbra mutatott. Igen, ez valóban földi paradicsom. Emlékeztetett az ideáti birtokunkra, de itt jóval többen voltak, hangoskodtak, és érdekes módon egy kutya és egy macska egymással játszadozott. Jó barátok módjára, szórakozottan lökdösték, hengergették, gyengéden harapdálták egymást. A két medencében nyolcantízen fürödtek; körben pálmafák, üde pázsit, pompázó virágok…

Mintha Ideáton lennénk!

Bill árnyékban pihent egy zöld asztal mellett. Terebélyes alakja teljes egészében kitöltötte a tágas nyugágyat.

– Békesség, Bill! Nézd, kik jöttek hozzánk! Anya és Apa van itt!

– Szuper! Csüccsenjetek le! Itt van mellettem két szék. Cinikém, közben utánanéznél az ebédnek?

– Hogyne! Maximálisan! – válaszolta gépies kedvességgel a lányom, majd azonnal elment.

– Papikám, oltári jó, hogy hazatértél Kómából, és megnézheted a birodalmam. Ez itt minden, amit látsz, az enyém! Amit nem látsz, az is az enyém! Üzletember vagyok, régen bankárnak nevezték az ilyet. Krediteket adok a megbízható embereknek. Sajnos egyre többen halálozna el saját akaratukból. Ez rontja az üzletemet, de a tőkémet és a kamatokat akkor is be tudom hajtani az örökösökön. Kicsit macerás, de megvannak hozzá az embereim. Mivel maximálisan támogatják a familiáris vállalkozásokat, ezért számos alkalmazottam

van, mert nekem csak a havi csereanyaguknak a tíz százalékát kell fizetnem.

Mary is először járt itt. Szeretett volna mindenen elcsodálkozni, de belső késztetése visszatartotta. Megérezte, hogy Bill nem szereti, ha illetéktelenek dicsérik. A családi szálak ellenére mi nem kötődhettünk hozzá olyan szorosan, mint barátai. Bill nagyon szeretett dicsekedni.

A közelben lévő fürdőruhás férfit magához intette.

– Emil! Ez itt a Mutter és a Vater. Össze tudnád számolni, hány alkalmazottam van most?

– Hát persze! – vágta rá Emil, majd az ujjain számolni kezdte: – Két kertész, három szakács, egy házvezetőnő, egy sofőr, egy úszómester, három szobalány, egy komornyik, egy gazdatiszt, két lovász, aztán golfmester, pókerjátékos, tizenkét biztonsági őr, két organizátor, két titkárnő és én a könyvelő-tanácsadó. Összesen… Belevegyem Rozalindát, Rebekát és Dorinát is? Ja nem! Őket béreljük! Tehát harmincnégy fő. És még vannak néhányan, nagyon jól tudod…, de őket hagyjuk!

– Hát nem panaszkodhatsz! – mondtam Billnek, miután fiam intésére Emil eltávozott. Nem irigykedve, inkább elégedetten jegyeztem meg.

– Nem szoktam panaszkodni! Ebben a mai világban nagyon jól ellubickolok! Apropó! Ti is voltatok már a Llami Biztosításnál?

– Hogyne, éppen onnan jövünk.

– Ki kezelt benneteket?

– Csak a keresztnevüket tudom: Kristoforo és Nikolix, Marit pedig Jenna.

– Mindnyájan klassz haverjaim. Van rájuk valamilyen panaszotok? Te is ott voltál, anyus? – fordult Marihoz.

– Igen, de nem tudom, hogy miért. Altattak… vagy ilyesmit csináltak, aztán olyat meséltünk, hogy magunk se tudjuk mit.

– Ez az ő módszerükre, szakmájukra vall. Nem kell tőlük tartani.

– Nem értem, hogy velem miért beszélgettek el, amikor húzs évig a kórházban voltam. De saját akaratomból nem tartozik rám.

– Nekem is mindig ezt kell mondanom, de ha lehet, elkerülöm. Mert én saját akaratomból nem azt szoktam csinálni, amit mások akarnak. Különben most nem tartanék itt – azzal mindkét kezével gazdagságára, környezetére mutatott. Aztán hirtelen elővett egy kis fémtárgyat – később megtudtam, hogy mobiltelefonnak nevezik. Gombokat nyomogatott rajta, és máris Kristoforoval beszélt.

– Hogy vagy, haver? Mi újság, Krisztoforovics? Hogy tetszett a Vater és a Mutter előadása?

Hosszabb szünet következett. Roppantul csodálkoztam, hogy előadásnak nevezte kikérdezésünket.

– Nem lesz itt semmilyen probléma. Na jó. És mikor jöttök már át hozzánk iddogálni? Vagy úszhatnánk egyet… Oké, nem zavarok tovább. Feltétlenül szóljatok, és minél előbb. Aztán megnyomott egy billentyűt, és letette az asztalra a telefont. Közelről még nem láttam ilyet, nem árultam el, és érzékeltem, hogy Mari is szerette volna megnézni, kézbe fogni, de visszatartotta magát.

Bill mögött a fehér kutya és macska továbbra is játszott. Harapdosták egymás fülét, bundáját, majd összekapaszkodva hempergőztek a gyepszőnyegen. Mari ugyanolyan érdeklődéssel figyelte őket, mint én.

– Most éppen tréningeznek az orvosaim. Apropó! Rátok férne egy kivizsgálás. Hector doktor és Cecilia doktornő két hónapja zöld diplomával végzett a Medicina Egyetemen. Cecil! Hozzám! – adta ki a parancsot. Először Hector akart felugrani, de vejem visszaparancsolta: – Hectornak most kuss van!

A kutya visszafeküdt a fűre; két kinyújtott mellső lába közé hajtotta fejét, és úgy figyelt. Közben Cecilia bemászott Bill ölébe, és nyávogni kezdett.

– Jól van, jól van! Máris mondom. Kettes vizsgálat lesz! – Bal kezének mutató- és hüvelykujját kinyújtva mutatta a

macskának a mindkettőjük által ismert kódot. Hozzánk fordult.

– A doktormacska megvizsgál mindkettőtöket, aztán majd hátravezet benneteket a teniszpálya melletti Herbáriába, ahol gyógyfüvet választ nektek. Közben én félrevonulok, mert telefonálnom kell.

Végszóra a fehér angóramacska felugrott a vállamra, és elkezdett mosdani. Utána belenézett mind a két fülembe. Alig győztem követni a mozgását. Előrehajoltam, hogy a hátamon jobban elférjen, aztán „szemeztünk" egyet; égszínkék, tiszta szemei voltak, és időnként körbeforogtak. Meghallgatta a szívem, fejét beledörzsölte a nadrágomba, a hajamba és a kezeimbe. Aztán váratlanul leugrott, megnyalta a papucsból kiálló két sarkamat. Elkezdett mosakodni. Marit is hasonlóan vizsgálta meg, de kétszer leugrott róla, a közeli homokban gödröt kapart, belepisilt, majd betúrta. Marinak mind a két kézfejét megnyalta, majd mosdott egy rövidet. Nyávogott néhányat, és elindult a kitaposott gyalogúton. Lassan követtük. A teniszpálya mellett valóban állt egy félig nyitott, raktárszerű helyiség. Ajtaját és ablakait zöld kereszttel díszítették. Az ajtó automatikusan kinyílt. Trópusi párásság csapott meg, lámpák vakítottak a plafonról és a falaktól. A földön különböző nagyságú táblácskákkal megjelölt parcellákon sűrű gyógynövénysorokat fedeztem fel. Mindegyikük neve magyarul és latinul volt olvasható: Ballota nigra (fekete pesztercefű), Peumus boldus (boldolevél), Carum carvi (köménymag), Mentha piperita (borsmenta)... Cecilia többször hátranézett, nyávogott, majd felugrott egy asztalra, amely mögött jól olvasható betűkkel rengeteg információt tüntettek fel. Jobb lábával megnyomott egy gombot. A tábla egy része lila fénnyel kivilágosodott, és egy női hang felolvasta helyettünk a szöveget. A folytatások egymás után, logikus sorrendben következtek. A végén megtudtuk, hányas számú parcella melyik gyógynövényéből mennyit kell le- vagy kitépnünk. A cica barátságos nyávogással ugrált körülöttünk, és nyilván élvezte, hogy jól együtt tud működni velünk. Amikor el akartuk hagyni a

gyógyfűkertet, a kijáratnál a magunkkal hozott növényeket az asztalon kellett hagynunk. Szárított tea formájában csomagolva megkaptuk ugyanazt! Használati utasítással! Hogy miért kellett összegyűjtenünk a füveket? Csak egyetlen furcsa, de logikus magyarázat maradt: nem kell a munkához külön személyeket alkalmazni. A mi teafüvünket valaki más szedte le...

Cecília visszavezetett Billhez. A két-két doboz filteres teát letettük az asztalra. Elmosolyodott, és örömmel konstatálta, hogy nincs komoly bajunk: tisztító és enyhe altató teát kaptunk.

XV. Nem létezünk

Egy pincérruhába öltözött férfi érkezett, majd közölte, hogy elkészült az ebéd.

– Szívesen marasztallak benneteket. Gyertek be, az asztal már terítve van. Egy ilyen ebédet nem szabad ám visszautasítani!

Ebben az utolsó mondatban már nemcsak invitálás volt, hanem egy kis fenyegetés is.

– Köszönjük, szívesen – fogadta el Mari nevemben is a meghívást.

A hatalmas, díszes, légkondicionált ebédlőben svédasztalos ebéd várt ránk.

A pincér ismertette a választékot.

– Előétel különféle hideg hal pirítóssal. A fehérhúsú halak mellett akad bőven lazac a kék alapú, aranymintás tányérokon. A fogás közepén diónyi nagyságú ínycsiklandó tormamártás van. Aki jobban szereti a majonézt, külön is tehet rá. Ezen a nagy tálon töltött borjúszegy és burgonyapüré kínálja magát. Petrezselyemmel és déli gyümölcsökkel díszítettük a göngyölt húst. Nagy tálakban finomabbnál finomabb saláták, illetve körtekompót látható. Ez pedig rizsfelfújt borsodóval, majd citromos tortaszeletek. Bill pincészetének fehér borai közül a Michel Juillot Mercurey-Premier Cru elnevezésű francia bort szolgáltam fel, de van Chateau de la Gardine is. Hűsítőnek ajánlom a jéghideg kókuszlét, narancslét és a férfiasító-nőiesítő Wiener Wasser-t, illetve egyéb ásványvizeket.

– Hol van az én előkóstolóm?! – kérdezte parancsolón Bill.

– Itt vagyok! – ugrott elő egy félkövér férfi. – Kedves Bill! Jelentem, hogy az előkóstolást 35 perccel ezelőtt kezdtem, és 28 perccel ezelőtt fejeztem be. A doki 8 perccel ezelőtt közölte a vérvizsgálat eredményét. Minden negatív, vagyis semmilyen káros vagy mérgező elemet nem talált az ételekben.

– Oké! – felelte Bill. – Vegyetek tányért, rakjátok tele finomságokkal, aztán csücsüljük körbe az asztalt!

Feleségem ízlésére bíztam magam. Ugyanazt és ugyananynyit raktam a tányéromra, mint ő.

Az aszalnál összesen kilencen ültünk. Minden falat nagyon jólesett. Mary biohullámaival arra kért, hogy két okból együnk lassabban. Senki sem siet, és nem tudjuk előre felmérni az ételek emésztésbeli hatását. Cinnia előzékenyen elénk tett egy-egy pohár vörös bort, majd két jeges narancslevet.

Ebéd közben senki sem volt beszédes, mert az étkezés élvezetével volt elfoglalva. Kivéve Billt, akinek időnként meg kellett szakítania csámcsogását, mert zenélt a mobiltelefonja. (Megjegyeztem, így kell mondani.) Többször beszélt fontos emberekkel, haveri stílusban üzleti ügyekről. Kiderült, hogy nemcsak csereanyagok kreditbe-adásával, hanem még számos egyéb dologgal is foglalkozik. Épületeket, sőt városrészeket terveztet, tanácsokat ad. A környéken minden számításba jövő nagy ember hozzá fordul segítségért, ötletért. A beszélgetések szándékosan rövidre sikerültek, mert bejelentette, hogy éppen ebédel, és egyébként félszavakból is megértették egymást.

Mari arra gondolt, hogy milyen óriási kontraszt van a külső világ és Bill természetes-mesterséges környezete között.

Próbáltam eltéríteni biohullámaimmal, de úgy válaszolt, hogy itt valami nincs rendben, ne készüljünk fel a legjobbakra, és ne örüljünk még. Mert előbb-utóbb ennek negatív következményei lehetnek.

„A büntetési sorozatokra gondolsz?" – kérdeztem.

„Jó lenne, tudni, de még nem tartok ott."

„Akkor légy vidám, mint a többiek!"

Mary elmosolyodott.

„Mások már tudják azt, amit mi még nem. Mi pedig egymás gondolataiban tudunk olvasni, ők pedig nem."

Erre felvidult, és másodszor is a svédasztalhoz járultunk, hogy csokoládétortával fejezhessük be ezt a finom lakomát.

A mozgásérzékelő gépi hangja váratlanul jelentette:

„A kapuban a Llami Biztosítás két dolgozója: Lea Bondezira és Iris Montgomery. Azonosításuk megtörtént. Bebocsátom őket."

– Kissé elkéstek – jegyezte meg félvállról Bill. – De azért még maradt nekik is!

Úgy tűnt, hogy a jelenlévők közül mindenki ismerte a vendégeket, mi azonban először láttuk a két hölgyet.

Lea magas, rövid, bronzvörös hajú. Fehér blúz feszített rajta, fekete szoknyája térdig ért, és fekete szandáljában mintha egy kicsit bicegett volna. Iris fekete haját kontyban viselte; Leához hasonlóan öltözködött. Udvariasan visszautasították az ebédet. Néhány percre félrevonultak Billel, aztán odajöttek hozzánk. Bemutatta a két hölgyet. Bill javasolta, hogy menjünk át a dolgozószobájába egy komoly beszélgetésre. Ott nincsenek megfigyelő kamerák.

Rosszat sejtettem, és Mari biohullámaiból is ugyanezt a következtetést vontam le.

Fonott kerti bútorokkal, virágokkal, szekrényekkel, székekkel, asztalokkal berendezett tágas helyiségben találtuk magunkat. A kávét két pincér hozta be.

Kevergetés közben Lea elkezdte hivatalos mondanivalóját.

– Mi önöket jól ismerjük. Annak ellenére, hogy még nem találkoztunk. Tudjuk, mit meséltek el eddig. Kollégáink szabad akaratukból átadták nekünk ezt a munkát.

Feszülten figyeltünk. Lea mintha jegyzőkönyvet olvasott volna. Tömören elmesélte mindazt, amit Ideáton átéltünk.

Bill arcán csodálkozást fedeztünk fel. Ebből arra következtettünk, hogy ezeket a tényeket először hallja. Amikor eljött az a pillanat, hogy közbeszólhatott, megtette:

– Lea! Tisztázzunk valamit! Ti is ezért jöttetek. Apámék sok mindent nem tudnak, lehet, hogy én se, ezért kezdjük az elején.

Hozzánk fordult, és olyan dolgokba avatott be, amiről eddig halvány fogalmunk sem volt. Bill a Llami Biztosítástól kapott megbízást, hogy megterveztessen egy szupervárost. A ki-

vitelezést másokra bízták. Lea tömör beszámolója alapján Bill arra következtetett, hogy sokat módosítottak az eredeti rajzokon. Kérdéseket tett fel kastélyunk fekvésére, méretére vonatkozóan. „Körülbelül hány utcát, hány épületet láttatok? Van-e a központban szökőkút? Körülötte egy ötven méter széles, kör alakú, fás-bokros-virágos sétány található? Éjszaka van-e közvilágítás? Milyen nagyok a medencék? Hogyan dolgoznak a parkőrök? Milyen a városháza? Igaz, hogy megbüntettek benneteket?"

Kénytelenek voltunk igazat mondani, bár többnyire csak hozzávetőleges információink voltak. Amikor Ideáton jártuk, nem egy mérnök szemével néztük a várost. Nehéz volt egyértelműen és pontosan visszaemlékezni. Parkőröket pedig egyáltalán nem láttunk. Szabad akaratunkból…

Bill láthatóan bosszús volt, és egyre csak azt hajtogatta, hogy ő nem átkódoló intézetet, hanem egy boldogságvárost terveztetett. És akkor még nem tudta, kik mennek oda. Felpattant a fotelból, és fel-alá kezdett járkálni.

– Szabad akaratomból …, szabad akaratomból…! Mindenki mindig ezt ismételgeti, mert kötelező! Hát ki vagyok én, ki lehetek én szabad akaratomból?

– Jó, főnök! Mi tudjuk, ki vagy! – csillapította Lea.

– Anyámék viszont nem! – Hozzánk fordult, s közben magára mutatott: – Én vagyok a Llami Biztosító igazgatója!

Rendkívüli módon meglepett ez a kijelentés.

– De fölötted van Edmond Bonus! – egészítette ki Lea.

– Nem érdekel! Erről nekem tudnom kellett volna! És akkor apám és anyám se került volna abba az… Ideátba, vagy hogy is mondják! Ha úgy valósítjátok meg azt a várost, ahogyan itt megterveztük, akkor az egy csodálatos hely lehetne! Hogyan üthette bele az orrát az Átprogramozó Központ?

Irishez fordult, aki eddig csöndesen üldögélt a fonott fotelben, és tekintete a távolba révedt. Mintha ellátott volna Ideátig!

– Iris! Nagyon vegyes lehet ott a népség!

– Eredetileg olyan különleges, megtiszteltetésnek örvendő személyeket akartunk ott elhelyezni, akik bizonyították, hogy rendszerünk hívei. Ők vannak rajta a V.I.P. listáján, vagyis különösen fontos személyiségek. Haláluk után költöztek volna be, a kiválasztott fiatal testekbe, akik már ott..., vagyis Ideát vártak rájuk. Közben ők is boldogan éltek volna...

Iris magyarázatát szerfölött érdekesnek találtuk, mert ha minden az eredeti tervek szerint alakult volna, akkor büntetések nélkül élvezhettük volna a paradicsomi állapotokat.

Lea bejelentette, hogy van néhány bizalmas információjuk. Ránk nézett, jelezvén, hogy nekünk nem lenne ajánlatos hallanunk.

– Őket már ebbe a sündisznóságba jobban belekevertétek, mint bárki mást! – mondta Bill. – Hadd hallják csak! Hátha tudnak segíteni! Ti is ezért jöttetek.

– Kedves Mária asszony és Bélteki úr! – vette át a szót Lea. – Engedje meg, hogy feltegyek néhány kérdést.

Mari szerint most kell vigyáznunk, ezért kössük még szorosabbra biohullámaink kommunikációját.

– Szeretném, ha segítenének. Többször említették, hogy Bélteki urat valakik kínzásoknak vetették alá.

– Bocsánat! – szóltam közbe –, tudtommal én sohasem mondtam ilyet.

– Helyesbítek... Audenciájukon, vagyis hipnotikus állapotban önök meséltek ilyen dolgokról. Például Bélteki úr a tél kellős közepén egy gépkocsiban ült fürdőruhában. Didergett, izmai remegtek, csontjai összekoccantak, annyira fázott. Azt kellett kiabálnia, hogy „melegem van!"

– Ezt most hallom először! – mondtam csodálkozva. – Ehhez hasonló sem fordult elő. Persze szabad akaratomból nem zárom ki, hogy valakivel, valamikor, valahol egy ilyen dolog megtörténhetett.

Mari is bekapcsolódott.

– Önök említették már, hogy több alapvető dolog nem világos. Ha végighallgatták a vallomásunkat, sokkal több információ birtokában vannak, mint mi! Abszolút szabad akara-

tomból nem értem, hogy lehettem én máshol, amikor a kómában fekvő uram mellett voltam húsz évig. Nem számoltam, hányszor mentem ki az illemhelyre, a tisztálkodásom, alvásom idejét se adta össze… Néhányszor bejött a két lányom, én is meglátogattam őket. Egyszer minden nap elmentem a kórházból, hogy az asszociális segédanyagomból vegyek magamnak tökmagot, mineralwassert, szopókát… Én máshol nem jártam. Senkit nem kínoztam meg, és engem sem gyötört meg senki! Ezt szabad akaratomból mondom…

Bill felpattant a fotelból, és fel-alá kezdett járkálni.

– Titkos csatornákon tudomásunkra jutott, hogy Amicus-1 és Mary-7 eltűnését felfedezték az Átnevelő Intézet ideáti beépített emberei. Számunkra ismeretlen eszközökkel és módszerekkel mindenhol körözik önöket. – Lea ránk nézett.

– Kik és hol? És mit jelent a mindenhol? – kérdeztem bátortalanul.

Lea karjait széttárva jelezte, hogy nem tudja a választ.

Mari átküldte üzenetét: „Ez nagyon zavaros. Összetévesztenek minket valakikkel, átnevelőbe visznek, aztán megtervezik a szökésünket, majd kiderül, hogy szinte fogalmuk sincs hol voltunk, hogyan kerültünk oda! Egyre többet tudnak meg Ideátról, mert kivallattak minket. Persze a valóságos képet sohasem sikerül összerakniuk! Talán nekünk se! Legyünk óvatosak!”

– Kizárt dolog, hogy nálam bárki, bármilyen módszerrel keresse és megtalálja! – kontrázott Bill.

Iris éppen az ellenkezőjét mondta:

– A szökésben lévőket szabad akaratunkból mindig el kell fognunk. Ha kiderül, hogy ártatlanok, az URTS 80. paragrafusának 3. bekezdése értelmében nem fogadhatják be. Egyébként azt is el kell mondanom, hogy az önök házának húsz évig senki sem viselte gondját. Többször küldtünk figyelmeztetést emiatt. Sajnos viskóvá kellett nyilvánítttatnunk. Mivel a ház beázott, udvarát benőtték a gyomok, az állatorvosi kutyák és macskák tanácsa átvizsgálta a területet. Semmi-

lyen gyógyító növényt nem találtak, ezért meg kellett semmisíteni.

Nagyon szíven ütött a dolog.

– Akkor ezután hol fogunk lakni?! – kérdezte Marí kétségbeesetten.

– Nálam!!! – mondta határozottan Bill.

Lea és Iris nem akarta tudomásul venni, és különböző paragrafusokra hivatkozott. Bill kijelentette, hogy vállalja a felelősséget. Ekkor Iris hozzánk fordult:

– Visszaküldhetnénk önök helyett másokat. Ahhoz azonban minden létező információra szükségünk lenne, és teljesen új programozási technikát kellene kidolgoznunk. Az ilyesmi még csak kísérleti stádiumban van.

– A telepatikus transzformálással hogy álltok? – kérdezte Bill.

– Nincs közvetlen információm. És neked, Lea?

Lea széttárta a karját.

– Ez baj, nagy baj! – mondta fejét csóválva Bill. – Nem szeretem a béta stádiumban lévő technológiát! Ha így folytatjátok, ti is át lesztek sorolva béta csoportba!

Ez a kijelentés mind a két nőt szíven ütötte. Azért gondolom, mert testük megmerevedett, és arcuk olyan sárga lett, mint a halottaké. (Én is ilyen lehettem kómás állapotomban?)

Bill kinézett az üvegfalon, és legalább egy percig némán figyelte a védelme alatt álló, a közeli medencében ugrándozókat. Amikor visszafordult, észrevette Lea és Iris mozdulatlan testét, sárgára vált arcát. Vigasztalóan hozzátette:

– Ezt a béta csoportot ne vegyétek már olyan komolyan! Emlékezzetek csak vissza! Bármilyen problémánk volt is, valahogy mindig megoldottuk.

A két nő ugyanolyan gyorsan magához tért, mint ahogyan lebénult.

– Hát nem ti segítettetek a nivellaszint elterjesztésében? – folytatta Bill. – Én pedig kitaláltam a transzparencia granda második fokozatát.

Lea és Iris már teljesen magukhoz tértek. Arcuk ismét a normális emberéhez hasonlított.

– Főnök! Jelentések írásában te vagy a legjobb, szabad akaratodból.

– Nocsak, nocsak! Én vagyok a legjobb? Ezt a problémát is meg lehetne oldani egy jól megírt jelentéssel…

– Talán igen, de előtte ki kellene deríteni, kik és mennyit tudnak Ideátról, Amicus és Mary visszaérkezéséről…

– Azért vagytok, hogy nyomozzátok ki! – adta ki a parancsot Bill.

– És mi van a Zéró Tolerancia Átkódoló Intézettel?

– A ZÉTÁI-ba küldünk mindenkit, aki nem felel meg elvárásainknak, és meglehet, hogy javíthatatlan. Ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint mi. – Iris az utolsó mondatot kissé gúnyosan mondta ki. – Ideátról viszont alig tudnak néhányan. Ők is csak a létezését feltételezik. A V. I. P. átnevelendőket küldik oda, vagyis azokat a kiemelt személyeket, akik előzetesen sokat tettek Odaátért, de mégis elkövettek valamit.

Bill ingerültnek látszott.

– Szóval ezt nevezitek ti Llami Biztosításnak!? Azt a titkot, amit úgy biztosítotok be, hogy még én se tudjak róla?!

– Te hivatalosan nem dolgozol az intézményünkben – felelte Lea. – Megbízásaid vannak, és tanácsadásért kapod a csereanyagot, jólétet, kapcsolatokat.

– Nektek dolgozom! Miért nem bíztok meg bennem? Miért nem vonjátok felelősségre azokat, akiket kell?

Lea legyintett egyet.

– Nem mondanád meg, mit jelent nálunk a felelősségre vonás?! Üdülést, V. I. P. átnevelést vagy szuper magas végkielégítést!

Hirtelen mélységes csönd töltötte be a hatalmas szobát. Nem mozdult senki és semmi, még a kisugárzott biohullámokat sem érzékeltük. Mari elérkezettnek látta az időt, hogy összefoglalja az eseményeket, illetve rákérdezzen jövendő sorsunkra.

– Bocsánat, hogy megszólalok. Ha jól érzékelem, egy azonosíthatatlan, titkos kísérletbe csöppentünk bele, de nem szabad akaratunkból. Nem is sejtik, kik és miért tették ezt velünk, önökkel. Elnézést, de nagyon úgy néz ki, hogy az okok felderítése nem lesz megoldható. Mi úgy gondoljuk, hogy nem követtünk el bűnt, sőt inkább sokat szenvedtünk. Ha önök szerint ez mégsem igaz, akkor az a bűn, hogy elmentünk, vagy az, hogy visszajöttünk? Lehet, hogy ezen a világon mi nem is létezünk, nem tartanak nyilván? Egyikünknek sincs azonosító mágneskártyája, identifikációja. Akkor bármit tehetnek velünk,..

XVI. Hálapénzt kap a beteg

Valahol a lét és nemlét határán repültem semleges, színtelen, szagtalan világban.… Meglehet, hogy, inkább úsztam. Talán a pára halad így a levegőben. Testemet nem láttam. Sem alakom, sem súlyom nem volt. Érzésektől megfosztva, lebegve haladtam előre egy láthatatlan cél felé…

Arra eszméltem, hogy valaki simogatta a talpam. Először kellemesnek tűnt, aztán erőtlenül húztam fel a lábam. Kis idő múlva a jobb talpamon éreztem gyengéd kaparászást. Kinyitottam a szemem. A doki volt az. Már napok óta így szórakozik velem. Nem nagyon hagy aludni, nehogy megint kómába essek. Azt mondja, ha mindenre tudok reagálni, akkor teljesen meggyógyultam. A talpvakarás is ilyen!

– Bélteki úr! Maga kész csoda! Ilyen rövid idő alatt ilyen gyorsan felépült. Rendkívül erős a szervezete.

Ezt már nem először említette, talán nem is utoljára. Jogosan volt büszke arra, hogy egyedül hozott vissza a halál torkából. Igaz, én is vissza akartam jönni.

– Ezt biztosan a szüleimnek köszönhetem, professzor úr, nekem nincs hozzá sok közöm; én csak hordom, viselem ezt az örökséget. És természetesen nagyon hálás vagyok Önnek.

– Bélteki úr! Én nem vagyok professzor, csak rezidens.

– Ezt már tudom, mégis elfelejtem…, de emlékeznem kell rá, mert, különben még azt hiheti, hogy amnéziám van. A rezidens az olyan orvosgyakornok… Csak azt nem értem, hogy tudott meggyógyítani, amikor azt mondta, hogy ilyen esettel még nem találkozott. „Úgy kellett összeraknom önt, uram, mint egy rossz biciklit.” Ezt elismételte már egy párszor.

– Nos, most éppen ezért jöttem. A karambolban bekövetkezett sérülései viszonylag gyorsan begyógyultak. Nem akarom itt horrorisztikus részletekkel ijesztgetni, ezért csak annyit – ha elmondtam már, az se baj! –, hogy három napig volt kó-

mában, jelentős belső sérüléseit szervi elváltozásai miatt többször műtöttem. A tegnapi teljes kivizsgálás eredménye megjött – dossziéjából egy kötegnyi papírt vett elő. – Minden negatív! Megírtam a zárójelentését is. És... és... olyan boldog vagyok, mert sikerélményhez juttatott engem! Tudja, hogy minden valamire való orvos az ötszöri-tízszeri magasabb fizetés miatt külföldön vállalt munkát. A mi kórházunk volt az egyetlen, amelyik balesete után az öt környékbeli kórház közül fogadta. Már vizsgálat közben darabokból kellett összeszednem, visszagyömöszölnöm a csontjait és a bőrkéit. Közben belenéztem kedves, égszínkék gülü szemeibe, és tudtam, hogy ön az én betegem! Minket az Úr és az egészségügyi miniszter is egymásnak teremtett, egymásra utalt! Bevallom őszintén, hogy én sokkal többet tanultam Önön az elvégzett operációk során, mint az egész Emberorvosi Egyetemen. Most már én is igazi orvosnak érezhetem magam, mert meggyógyítottam. Hallatlan sikerélményhez juttatott!

– Köszönöm szépen, doktor úr!

– Nem, nem! – tiltakozott. – Én köszönöm meg Önnek.

Köpenyének zsebéből egy tömött borítékot vett elő, és a párnám alá dugta.

– Gondolom, hogy néhány báli belépő van benne kedves családomnak – próbáltam viccelődni.

Zombik rezidens elmosolyodott.

– Igen, táncolják át még a hátralévő életüket!

– Hát akkor nagyon köszönöm. De én is szeretném megköszönni a rezidens úr hallatlan figyelmét, kitartását, gyógyító munkáját. Ugye visszaadhatok belőle valamennyit?

– Nem, nem! Köszönöm, megszenvedett ezért a pénzért.

– Felezzük meg az összeget! – javasoltam. – A tébékártyám alapján a kórháznak úgyis térítik a költségeket.

– Mivel lakhelyileg nem tartozik intézményünk körzetébe, kezelését nem lehet érvényesíteni a kötelező rátán belül.

– Annál inkább, doktor úr! Tíz százalékot szívesen visszaosztok. Megfelel?

Zombik rezidens lesütötte a szemét, látszott, hogy szégyelli kimondani: „Hát, az igazat megvallva ez nagyon karcsú ajánlat…”

– Akkor legyen húsz százalék, de számla nélkül.

– Még szép! Tudja, Bélteki úr, nagy szükségem van erre a húsz százalékra, mert én vagyok az egyedüli orvos, aki megmaradt ebben a kórházban. A fizetésem két nullával egyenlő. Igazi beteg már alig akad nálunk… Egyetlen nővérünknek csak szakadt köpeny jut… És sajnos a betegek általában meghalnak, mikorra ide kerülnek. Előbb megkocsikáztatják őket, de a környező négy kórház nem tud fogadni egyetlen sürgős esetet sem, mert olyan öregek a professzorok, hogy már ágytálazzák őket. Így aztán a betegek gyakran halnak meg. Mondtam már? Amikor megvizsgáltam, és belenéztem vonzó, égszínkék gülü szemeibe, rögtön tudtam, hogy a viszszaosztással nem lesz baj.

– Hát akkor egymásra találtunk, doktor úr! De van még egy kérdésem. Legközelebb még egyszer megpályázhatok egy kómát? Csak néhány naposat!

– Rendben. Mi legyen a pályázatban?

Elkezdtem diktálni. A rezidens a jegyzetfüzetébe írta:

– Negyvenhármas cipőt hordok, lábszagom nincs. Március 13-án nősültem. Szeretem a kakaót kuglóffal, és Marit, a feleségemet, akinek két diplomája van.

– Milyen diplomája van?

– Egy valódi és egy hamis. Az előbbit kinezopolitikából, az utóbbi etetéstanból szerezte. De mindegy, mert mind a kettő miatt munkanélküli.

– Akarja, hogy Tünde nővér hazavigye a kórház triciklijén?

– Köszönöm. Nem tartok rá igényt. Kellhet az a tricikli még másnak. Tehát a húsz százalékot majd a Csúszó Money KHT pályázatának teljesítése után, vagyis holnap küldöm. Vagy jobb lesz, ha Józsi bácsi hozza talicskával? Apropó. Mi a pályázat témája? Bár nem kell megírnom.

– Legyen, mondjuk… „Hogyan szerezzünk szervünknek kielégülést?”

– Mindent megbeszéltünk. Indulok haza. Csak átmegyek átöltözni.

– Vigye magával azt a kis trezort is. Ágikának már úgy sincs rá szüksége.

Barátságosan kezet nyújtott.

Hónom alatt a trezorral távoztam. Remek üzletet kötöttünk. Milyen jó, hogy az egészségügyet is úgy működtetik, mint egy bankot. Aki ennél jobb üzletet csinál, az már bűnöző!

VÉGE